

ניתן יהיה לשמוע שיעורים לט' באב

מפי הרבנים הגאונים שליט"א

הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א

הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א

ועוד... שלוחה מס' 6 בתכרית ראשי

שיחת סוף זמן קיץ ע"י הגאון רבי יצחק אייגר שליט"א רב ומו"ץ בקהילתנו הק' וראש כולל מתיבתא דרבי שמעון בבית מדרשונו ב"ב [438] בשורה טובה: הוספנו שיעור חדש בספר 'יושר דברי אמת' מפי האברך החשוב הרה"ח ר' צבי גלבעטיין שליט"א מראשי חבורת הבחורים [438]

אהל מועד

לדברי תורה וחסידות מרבתינו הקדושים מלעלוב

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שיחת קודש

"בחכמה יבנה בית"

לאברכים צעירים - בין המצרים אור לראש חודש אב תשע"ד

כל חייו, ונהרג על שם סופו, כי הכול נמשך אחר הראשית.

אבל לעומת כן, אם אברך מעמיד את ביתו בשנים הראשונות, בימי הראשית, על יסודות חזקים ונאמנים, אזי גם אם במשך השנים ישנה ירידה מסוימת, תמיד יכול הוא לחזור לקדמותו, זיך צוריק כאפן, כפי שהיה בתחילה.

וכבר מצינו ב'שם משמאל' כי 'הכול נמשך אחר הראשית', ומביא ראיה לזה מבן סורר ומורה, דהנה בגמרא סנהדרין (טו.) איתא 'כל ימיו של בן סורר ומורה אינן אלא שלושה חודשים בלבד', ולכאורה תמוה איך נענש על זמן כה קצר, אך העניין הוא שג' חודשים אלו הם ראשית חייו, ועל כן אם זו הנהגתו בראשית חייו ודאי כך 'משך

התכנסנו כאן, אברכים צעירים, 'פרישע יונגעלייט', המצויים בשנים הראשונות לאחר החתונה, לאחר שזכו להקים בית בישראל, שנים שהן היסוד של כל בית יהודי, שנים שבהן תלוי ומהן מושפע כל צביון הבית והמשך הנהגתו לאורך 'מים ושנים, שנים שעל כל אחד לדעת שהשפעתן הולכת ומכרעת לדורות, וגם לדורי דורות.

הנני!
כך ענייתם
של חסידים

כשהרבי מבקש...
**מי יכול
לעמוד מנגד?**

י"ג מנחם - אב
כולנו נהיה שם!

השבוע מבעירים את האש הלעלובאית

לעלובער
פלאס

אגרת קודש

השבוע מבעירים את האש העלובאית

לפאר ולרומם פינת יקרת שלהבת אש

מה מאוד ישמח לבי לראותכם משתתפים בהתכנסות חשובה זו

את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האומות, ע"כ.

ומסביר ה'מאור ושמש' כי הנה ימי בין המצרים הם זמן תגבורת הדינין, בהם נעשה מסך ומבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים, ואין נוח לעבודת הבורא כל כך ככל השנה, ובזמן הזה התגברו המקטרגים על ישראל עד שהביאו כביכול את הקדוש ברוך הוא להחריב את ביתו, ועד עתה בזמן בזמן הזה מתגברין ומקטרגין על ישראל.

ואף על פי כן ישראל מתגברין על היצר הרע, ועוסקים בתורה ובמצוות בכל נפשם מזה מקבל הקדוש ברוך הוא שעשועין גדולים, ומתחרט על שהחריב את ביתו והגלה את בניו לבין האומות, וזוהי הבת קול ששמע רבי יוסי מנהמת, ומסיים וז"ל "וביותר בזמן הזה, בין המצרים, צריך האדם להתגבר כארי לתורה ולתפילה, כי כשהאדם מתעורר עצמו בעת הזאת בתורה ותפילה, הוא פועל התקרבות הגאולה יותר מכל השנה".

ובשם הבעש"ט זי"ע איתא (ספר זכרון שמואל, פר' פנחס) על הפסוק 'כל רודפיה השיגוה', שימים אלו הם ימי השבירה והסט"א גובר, ומי שמתחזק בה' בימים אלו ומתגבר על היצה"ר ומפשפש במעשיו, ובפרט בקדושת היסוד, משיג השכינה יותר בימים האלו, יותר מכל השנה.

לה, וכדברי ה'עבודת ישראל' בשם הרה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע על הפסוק 'כל רודפיה השיגוה בין המצרים', כל רודף - י"ה, כל יהודי המבקש להשיג אלוקות ולהתקרב לבוראו, יכול להשיג זאת בימים אלו.

יהודי הרוצה לקחת את עצמו לידי, זיך נעמען אין די הענט אריין, להעמיד את ביתו על יסודות נאמנים וכוונות ראויות, הרי שימים אלו, ימי בין המצרים, הם מוכשרים ומסוגלים לכך.

וכפי שביאר ב'מאור ושמש' את הגמרא בברכות (ג, א) תניא אמר רבי יוסי פעם אחת הייתי מהלך בדרך ונכנסתי לחורבה אחת מחורבות ירושלים להתפלל, בא אליהו זכור לטוב ושמו לי על הפתח (והמתין לי) עד שסיימתי תפילתי, לאחר שסיימתי תפילתי אמר לי שלום עליך רבי, ואמרתי לו שלום עליך רבי ומורי, ואמר לי בני מפני מה נכנסת לחורבה זו, אמרתי לו להתפלל.

ואמר לי היה לך להתפלל בדרך, ואמרתי לו מתיירא הייתי שמא יפסיקו בי עובדי דרכים, ואמר לי היה לך להתפלל תפלה קצרה וכו'. ואמר לי בני מה קול שמעת בחורבה זו ואמרתי לו שמעתי בת קול שמנהמת כיונה ואומרת אוי לבנים שבעונותיהם החרבתי

וכפי שכתב ה'שפת אמת' דהנה להדלקת המנורה אשר לפני ה', בעינין שמן זית זך כתית, היינו טיפת השמן הראשונה היוצאת מן הזית, שהיא הזכה והנקייה ביותר, בלי שמרים כלל. והרמז בזה הוא שכאשר ניגשים לעבודת ה' יש להיזהר שהראשית, כוח הראשון, יהיה הכי טהור וזך, ואזי גם אם לאחר מכן יורד האדם מדרגתו, תמיד יוכל לזכך עצמו ולחזור למצבו כבתחילה. אבל אם חלילה גם ההתחלה אינה כראוי, אזי ההמשך כבר קשה מאוד. ומאידך, אם ההתחלה היא כדבעי, אז ההמשך קל ופשוט הרבה יותר.

על כל אברך מוטל אפוא לדעת את גודל האחריות המונחת על כתפיו בשנים מכריעות אלו, לדעת ששנות הראשית שלו לא משפיעות רק על הראשית כי אם על כל החיים שיבואו אחריהם, וכדברי ה'שם משמואל' כי 'הכול נמשך אחר הראשית', לגשת לבניית הבית מתוך יראה גדולה וכובד ראש שהרי מדובר כאן באחריות לדורות, אחריות לדורי דורות.

בין המצרים, זמן מוכשר להתקרב לה'

והנה התכנסנו כאן בימי 'בין המצרים' שהם זמן טוב ומוכשר לכל הרוצה לקבל על עצמו קבלות טובות, להתחזק ולהתקרב

בני לאן אתה הולך?

ומטו עובדא מהרה"ק מבארדיטשוב זי"ע שבסביבתו התגוררה אישה אחת שהיה לה בן שנפל בו שיגעון, אש זרה, ותמיד רצה לרוץ אל שיקוצי הגויים. אמו הייתה צריכה תמיד לפקוח עין שלא ירוץ אליהם, פעם עלה בידו להתחמק מאמו ולהגשים מחשבתו מאז ומקדם ורץ מיד אל הגויים, והאם הבוכייה עמדה וקוננה בדמעות שליש, "בני, בני, לאן אתה הולך, מיין קינד, מיין קינד וואו גייסט דו".

כאשר שמע הרה"ק מברדיטשוב את בכייתה, נענה ואמר לאנשיו, דעו לכם כל יהודי כשמתרחק קצת מהקדושה, כשהוא מתרחק מהקב"ה, זועק לעברו הקב"ה כאותה אישה מרת נפש, 'בני בני לאן אתה הולך, מיין קינד מיין קינד וואו גייסט דו'.

והנה ה'טריסקער מגיד' מביא שבימים אלו, ימי בין המצרים, מתאבלים אנו לא רק על החורבן הכללי, חורבן בית המקדש וחילולו בידי זדים, אלא גם על החורבן הפרטי, על השראת השכינה ששכנה בתוך כל אחד ואחד מישראל בזמן שהיה בית המקדש קיים, כמו שכתוב 'ושכנתי בתוכם', ודרשו חז"ל בתוכם - בתוך כל אחד ואחד, ומאז החורבן התחזקו כוחות הטומאה בעולם ונעשו מסכים המבדילים בין ישראל לאביהן שבשמים, ויהודי צריך לעמול הרבה להסיר את המחיצות של ברזל, המסכים המבדילים, כדי להמשיך על עצמו השראת השכינה כפי שהייתה אז, עכ"ל.

ובזה אמרתי לפרש דברי הגמרא (ברכות ג, א) כי ג' משמרות הוי הלילה, ועל כל משמר ומשמר הקב"ה יושב ושואג כארי, 'אוי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי', והמפרשים כבר דקדקו מהו כפל הלשון ביתי - היכלי, דלכאורה תרופה היינו הך.

והנה ב'מאור עיניים' (פר' פקודי, ובפר' ואתחנן ובליקוטים) מביא כמה פעמים היסוד שעל ידי השראת השכינה בלבבות בני ישראל זכו להיות בעצמם בחינת היכל ה', ובה הוא מבאר את הפסוק 'היכל ה' היכל ה' המה' (ירמיהו ז, ד) והיינו שעם ישראל הם היכל ה', ויסוד זה כבר מבואר בדברי האלשיך הק' פרשת תרומה.

ועל פי דבריהם יתבאר כפל הלשון - אוי לי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי, כי אכן פעמיים אוי יש כאן, א. על עצם חורבן בית המקדש, והיינו 'החרבתי את ביתי'. ב. על עם ישראל שהיו בזמן הבית בבחינת היכל ה', בזכות השראת השכינה שהייתה בליבם, ומיום שנחרב בית המקדש ישנו מסך המבדיל ביניהם לאביהם שבשמים.

ועל כך מנהמת בת קול 'אוי לי ששרפתי את היכלי', הקב"ה זועק שלושה פעמים ביום לכל יהודי ויהודי שאין השראת השכינה

בליבו, שלא זכה להיות 'היכל ה'', בני בני לאן אתה הולך, מיין קינד מיין קינד וואו גייסט דו.

זכו שכינה ביניהם

והנה יש לדקדק למה דווקא על 'היכלי' הרומז להשראת השכינה בתוך כל אחד, נאמר הלשון 'שרפתי', ואמרתי לבאר דהנה אמרו חז"ל (סוטה יז.) 'דרש ר' עקיבא, איש ואישה זכו שכינה ביניהם, לא זכו אש אוכלת', וכבר ביארו כי בתיבת 'איש' יש יו"ד, ובתיבת אשה יש אות ה"א, והיינו שאם זכו איש ואישה לנהל את חייהם בקדושה, להשרות השכינה בביתם, אזי מצטרפים האותיות יחדיו לשם ה', י-ה, אבל אם חלילה לא זכו, ניטל ה-ה משניהם, ואזי נותר רק אש, וזהו 'לא זכו - אש אוכלת'.

וזהו מדויק בלשון הגמרא 'ושרפתי את היכלי', רמז ל'אש אוכלת', לאותה אש הבאה כאשר אין השראת השכינה בבתי ישראל, וזה מפני המחיצות והמסך המבדיל בין ישראל לאביהן שבשמים, ועל דא בוכה ה' ומצטער, אוי לי ששרפתי את היכלי, על השראת השכינה שהייתה מקדם בלב כל בני ישראל, ומאז חרב הבית נתמעטה ביותר.

היצר הרע כולו דמיון

ה'אבני נזר' בתשובותיו (אה"ע, סוף סימן רל"ב) הביא בשם חמיו הרה"ק מקוצק זי"ע שכל היצר הרע אינו יותר מדמיון, במציאות אין בו ממש. ב'שפת אמת' מובא כעין זה (בפרשת בא) "שהקב"ה יצר אדם באופן זה שיהיה נמצא דמיון שקר וכזב בעולם, כי יצר הוא צורה ודמיון שאינו דברים של אמת, רק דמיון כזב, וכשיודע האדם זאת מתחזק נגדו בנקל יותר" עכ"ל.

והחיד"א בספר 'לב דוד' מביא העובדה מחז"ל שאלוהי הנביא היה הולך עם רבי יהושע בן לוי, ובלכתם יחד הראה לו אליהו זכור לטוב רחוב אחד גדול, שם היה קיבוץ גדול של אנשים נצבים על המקח בחנות אחת, ודוחקים זה את זה, והלכו לראות על מה נדחקים כולם לקנות, וראו להפתעתם שמוכרים שם בשר כלב סרוח, וכל ליטרא בדינר, ביוקר גדול, ועל סחורה מאוסה זו דוחפים הקונים וכל אחד טורח להקדים לחברו, והלכו לדרכם.

בהמשיכם ללכת הגיעו לרחוב אחר שהיה ריק מאיש, ושם חנות אחת מוכרת בשר עגל בריא ושמן ומוכרת ליטרא בפרוטה, בזול מאד, ואין קונה, ותמה על זה ר' יהושע בן לוי מאד, הייתכן שעל סחורה מעולה כזו אין כמעט קופצים, ואילו על הסחורה הגרועה שראינו קודם הכול חפצים לקנותה, מה פשר הדבר.

ואמר לו אליהו זכור לטוב, אל תתפלא כי כל מה שראית אינו אלא חזיון בעלמא, זהו רק משל למה שקורה בעולם הזה, החנות שמוכרים בה בשר כלב סרוח היא משל להמון העם הרודפים בכל כוחם אחר העבירות ותאוות היצר, כשהם משקיעים בזה טרחה רבה וממון רב, בעוד שבאמת אין שום היגיון בביקוש הגדול לתאוות אלו, שכן העבירה עצמה היא בשר כלב סרוח, באמת אין בה טעם, אך כך ממש נראין בני האדם הרודפים אחר פיתויי היצר שאינם אלא דמיון בעלמא. ומאידך התורה והמצוות הריהם כבשר בריא ושמן, ובזול מאד, אך להם אין דורשים רבים בעולם.

איך היינו מביטים על אדם כזה

וכדי להמחיש הדברים, להבין איך נראה יצר הרע שכל כולו דמיון, עלה בדעתי זה מכבר המשל הבא, לו יצויר שנראה בימינו אדם מן השורה הולך לצורף זהב ומבקש ממנו להכין עבורו צלם, דמות אדם, מזהב. הצורף מקבל את העבודה על עצמו וכעבור הזמן הקצוב בא הקונה ומשלם בכסף מלא, מעמיס את הצלם על כתפו כפגר מת ומביאו לביתו, שם הוא מעמידו מול הפתח, ומנסקו ומגפפו ומתכופף ומשתחוה לפניו אפיים ארצה.

מה היינו אומרים בראותנו אדם כזה? אין ספק שהיינו מסיקים על אתר שמדובר באדם שלמרבית הצער, נעבאך נעבאך, אינו בריא בנפשו, יש לקחתו מיד לרופא, הוא ירד לגמרי מהפסים. אדם כזה פחד ממש לעמוד בארבע אמותיו, הוא עוד עלול להזיק ולהשתולל, יש להרחיקו בהקדם מקרבת בני אדם.

והנה בגמרא במסכת סנהדרין (קב:) איתא שרב אשי, לאחר שראה את מנשה מלך ישראל בחלומו ושוחח עמו בדברי תורה, שאל אותו "מאחר דחכימתו כולי האי מאי טעמא קא פלחיתו לעבודת כוכבים, אמר ליה אי הות התם הות נקיטנא בשיפולי גלימא ורהטת בתראי", ומפרש רש"י, היית מגביה שפת חלוקך מבין רגליך כדי שתהא קל לרוץ, והיית רץ לשם, מפני יצר עבודת כוכבים שהיה שולט, עכ"ל.

ובילקוט שמעוני (נ"ד, ירמיה) מביא דבר נורא שבזמן בית המקדש, כשיצר הרע של האלילים היה בתוקפו היה מקום מחוץ לירושלים שם הקריבו לפסל הידוע המכונה 'מולך', ואותו בית ע"ז היה עשוי שבע קנקלין, מחיצות של סורג, זה לפניו מזה, מי שהביא עוף נכנס לקנקל ראשון ומקריב, צאן לשני, שה לשלישי, עגל לרביעי, פר לחמישי, שור לשישי, ומי נכנס לחדר השביעי, מי שרח"ל בא להקריב לא פחות ולא יותר את בנו למולך.

ובמדרש שם מתואר הייסורים הנוראים שהיו למי שהוקרב על מזבח המולך, עד שהיו מביאים תופים ומקישים שלא יהא קול של נער יוצא ואביו שומע ומעיו הומים עליו, נורא נוראות. וכל זה בשביל מה, שומו שמים, בשביל מה הלכו בני אדם באותו דור ועוללו דברים איומים כאלו לבניהם? בשביל עבודה זרה, בשביל שטות חסרת פשר שבימינו אי אפשר בכלל להבין מה תאוות יש בה, בשביל עץ ואבן שכיום כולנו יודעים שאין בהם ממש, ואם נראה אדם משתחווה להם נדע בוודאות שהוא משוגע.

אלא שכך, מורי ורבותי, כך ממש לעתיד לבוא יתקיים בנו מאה"כ 'והסירותי לב האבן', אז יתגלה לכולנו שהיצר הרע דהיום, היצר הרע של דורנו, על כל תאוותיו ופיתוייו הידועים שנראה שכמעט ואי אפשר להתגבר עליהם, הכול הוא דמיון אחד גדול, שיגיון בעלמא, אין בו שום טעם וריח. אז נסתכל על היצה"ר של דורנו, בדיוק כפי שמסתכלים אנו כיום על יצר העבודה זרה. ההבדל היחיד הוא שיצה"ר זה כבר נתבטל כיום, ואילו זה טרם נתבטל.

אם אדם מתעמק בזה במחשבותיו, מצייר בעומק ליבו דברים אלו, ומשריש בעצמו מבט זה כי כל פיתויי היצר הם דמיון כזב, אזי כפי שכבר אמרו הרה"ק מקוצק וה'שפת אמת', יכול הוא לקבל כבר עתה כוח רב להתגבר ולנצח את יצרו.

התבוננות ויישוב הדעת

והנה מצינו בספרים שיהודי צריך לפעול תמיד ביישוב הדעת, להתבונן היטב לפני כל דבר, בטרם כל מעשה שניגש לעשות. אברך שזכה להקים בית בישראל עליו להתבונן בדבר, להרהר ולחשוב מה היעד והמטרה שלו. להתחנות, לרוץ ללמוד, לרוץ להתפלל, לחזור הביתה מבלי לחשוב, מבלי להתבונן מה נעשה כאן, לא זו הדרך.

הדרך היא לעצור ולהתבונן, לחשוב איזה בית אני רוצה להקים, איך רוצה אני שייראו הדורות - הילדים שלי, דורי הדורות שייצאו ממני. מה רוצה אני, ואיך אני דואג להגשים ולבצע מה שאני שואף לו.

וב'בית אהרן' איתא בהנהגות מהרה"ק ר' אשר מסטולין זי"ע וז"ל "יישוב הדעת ומתינות קודם כל דבר, הן בדבור והן במעשה, כמאמר חז"ל 'מרבא ישיבה מרבא חכמה', ובמאמר חז"ל 'מתון מאתן' והכל לפי זמן, או יום, או שעה, או רגע, וזה כלל גדול שב ואל תעשה עדיף, וזה עמוד ויסוד גדול לעבודה".

אברך מקים בית עליו לעשות זאת בהתבוננות ויישוב הדעת, לחשוב וללבן עם עצמו מה הוא עושה, למה הוא שואף,

ואפשר שלזה רמז שלמה המלך באמרו 'בחכמה ייבנה בית', כיצד מקימים בית בישראל, זהו אך ורק על ידי יישוב הדעת המרבה את החכמה, וכאמרם ז"ל 'מרבא ישיבה' (מלשון יישוב והתבוננות) מרבא חכמה, וכדברי ה'בית אהרן' הנ"ל, רק כך ניתן להקים בית נאמן.

ומובא מהרה"ק מקוברין זי"ע שיעיקר התגברות היצר שאינו נותן לאדם מעט יישוב הדעת, ואפילו אם עשה מצוה, אם עשה בלי יישוב הדעת מיחסר מאוד בעבודתו. וכותב באחת מאגרותיו בזה"ל "כי הון העולם אינו שווה לשעה אחת שאיש ישראל עומד ביישוב הדעת ובדעה מיושבת".

הכלל הוא שבכל צעד ושעל יש לפעול ביישוב הדעת, וכמאמר חז"ל 'מתון מאתן שוויא' (ברכות כ). והרמז בזה שהמתנות שווה הוא לאין ערוך, ושמעתי בשם הרה"ק האהבת ישראל מו"ז זי"ע לבאר דהנה 'מתון' בגמטריא 'והצלת נפשי משאול תחתיה', כאשר יש מתנות ויישוב הדעת, כשאדם ניגש לכל פעולה ועשייה במחשבה תחילה, אזי 'והצלת נפשי' הריהו ניצל בזה משאול תחתיה.

על כל אחד לדעת זאת, זהו דבר שדורש להקדיש עבורו זמן, לשבת וללבן עם עצמו, איזה בית אני רוצה להעמיד כאן, איזה צביון רוצה אני שיהיה לביתי ומשפחתי, מתוך ידיעה ברורה שההתחלה היא הקובעת על כל ימי חיי, ואם היסוד חלילה אינו כראוי - אזי כפי שהבאנו מה'שם משמואל' בידוע שגם ההמשך יהיה כך, להתבונן שוב ושוב במטרה העומדת לפניי, להעמיד יסודות טובים ואיתנים שישפיעו עליי לכל ימי חיי, לדורות ולדורי דורות.

הדרך שקיבלנו מתלמידי הבעש"ט

והנה באמת כדי להעמיד בית עם יסודות טובים, בית שהשכינה שורה בו, על זה צריכים לעמוד עוד לפני שמגיעים הביתה, להתחזק בכל הטעון חיזוק, כשנכנסים הביתה צריכים כבר לבוא עם הרצינות ומלוא האחריות, מיט קאך, מיט ערנסקיט, ונשאלת השאלה איך יכול אדם לחזק עצמו תדיר בעניין זה.

התשובה על זה היא כפי שקיבלנו מתלמידי הבעש"ט שעל פיהם נלך, וזוהי דרך עבודתנו, הנה המאור ושמש' מביא בפרשת קדושים ובעוד כמה מקומות, שיש אנשים הסבורים שדרך העבודה המביאה לידי דביקות היא להתבודד ביחידות בחדר סגור, לעבוד את ה' בבדידות, מבלי לדבר עם איש בעולם.

אבל זה אינו אמת, דרך זו אינה מביאה

לעולם לידי דביקות, וכפי שמביא (בפר' שופטים) בשם הרבי ר' אלימלך זי"ע על הפסוק (ירמיהו כג, כד) 'אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'', אדם שמסתתר בחדר לבדו, ולומד תורה יומם ולילה, בלי רב וחבר, וחושב שזה עיקר העבודה אומר הקב"ה 'ואני לא אראנו', גם אני לא אראה לו, ויישאר לשבת במחשך מעשיו כל ימיו.

אלא עיקר דרך העבודה היא כפי שביארו בספרי החסידות שעל פיהם נסע ונלך, שיהודים יתאספו ויישבו יחד, בצוותא, 'פארברענגען צוזאמען', ידברו איש עם רעהו, ישוחחו בדברי מוסר יחד, ויתדבקו לאנשים כשרים, זו הדרך להתחזק בעבודת ה' ולהידבק בו.

ובכן כאשר אברכים יושבים ונועדים יחד בענייני עבודת ה', כשכל אחד מהם יודע את האחריות המוטלת על כתפיו בשעה זו, את עוצם השפעתו על חבריו היושבים לצדו, את מעלת החיזוק ששואבים איש מרעהו, מהציבור, מהחבורה. התכנסות כזו, כפי שהורנו תלמידי הבעש"ט, היא הדרך לבוא לידי דביקות בה'.

וכשאברך יוצא מהתכנסות כזו כשהוא דבוק בה', מלא חיזוק והתעלות, אז הוא שב הביתה ומביא את הדביקות וההתחזקות לתוך ביתו פנימה, כך בעז"ה זוכים להעמיד את הבית על יסודות טובים וחזקים, בית שהשכינה שרויה בו, זוהי הדרך שקיבלנו מרבותינו.

קחו את ההתעוררות עמכם

והנה ב'מאור ושמש' מבאר עוד כי כאשר יהודים יושבים יחד ומתחזקים ומתעוררים בדברי תשובה ומוסר, ומעוררים את ליבם יחדיו, על ידי זה נמשכת ההארה לאורך ימים, כי דבר הנעשה בציבור ובחבורה, הריהו מחזיק מעמד יותר מהתעוררות פרטית.

ומובן מאליה שכאשר כבר יושבים ומדברים דברי התעוררות, אין די במה שמתעוררים באותו רגע, בשעת מעשה, אלא צריכים לקחת את הדברים, מיט נעמען, לשמור על ההתעוררות גם לאחר שמסתיימת האסיפה, כאשר פונים איש איש לדרכו, ולכל הפחות עד להתאספות הבאה.

וכפי שמביא ה'ישמח משה' (שאתמול היה יו"ד דיליה) בפרשת השבוע (דברים) בשם זקה"ק הרבי ר' שמעלקא זי"ע, על הפסוק 'לכו בנים שמעו לי', כי לא די במה ששומעים לקול המוכיח בעת שדורש, רק לכו לביתכם, קחו עמכם את דברי התחזקות וההתעוררות הביתה, שיהיה קיום והמשך להתעוררות, ולא רק בעת ששומעים את הדברים.

ומביא עוד ה'ישמח משה' מש"כ ב'לקוט

שמעוני' על הפסוק אלה הדברים, כי 'דברי תוכחה' נקראו דברים, ומביא הילקוט ראיות לזה מכמה פסוקים, ולפי"ז מבאר ה'ישמח משה' את הפסוק 'קחו עמכם דברים ושובו אל ה'', דברים היינו דברי התוכחה שאתם שומעים, קחו אותם עמכם, הכניסו אותם לתוך ביתכם, וזהו המשך הפסוק 'ושובו אל ה'', שעל ידי דברי התוכחה מתעורר האדם בתשובה, ע"כ.

שובה ישראל - קחו עמכם

ובזה אמרתי לבאר הפסוקים (הושע יד, ב-ג) שובה ישראל עד ה' אלוהיך כי כשלת בעוונך, ומיד לאחר מכן כתיב 'קחו עמכם דברים ושובו אל ה'', וכבר עמדו המפרשים על ההבדל הניכר בין הני תרי פסוקים, שבתחילה פנה הכתוב בלשון יחיד, שובה, כי כשלת, ומסיים בלשון רבים, קחו ושובו.

אכן לפי האמור, לפי דברי ה'מאור ושמש' שהתעוררות אמת הנמשכת לאורך ימים ושנים היא דווקא זו הנעשית בחבורה וברבים, הרי מובן היטב הפסוק, בתחילה נאמר שעל כל אחד מישראל מוטל לשוב לה, אבל איך עושים זאת בפועל, על זה משיב הפסוק שלאחריו, 'קחו עמכם דברים ושובו אל ה'', בלשון רבים דייקא, הדרך להתעוררות אמתית היא רק בצוותא ובהתכנסות עם עוד יהודים.

וכפי שכותב הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זי"ע באגרתו: "וכבר הארכנו בזה אשר כמה צריך איניש להוסיף דעתו לאהבת חברים זה עם זה, אשר על זה ממש סובב והולך כל דרכי החסידות ועבודה שבלב, וזולת אחדות החברים אין שום עבודת אמת בעולם, וזה יסוד ופינה חזקה לתורה ולתשובה ולמעש"ט וכל המידות הטובות, אשר עליו סובב והולך כל החסידות".

אפילו אין עבודתם מובחרת

ועוד דבר נפלא ראיתי מה'חתם סופר' כי חילוק והבדל גדול יש בין עבודת ה' הנעשית על ידי כל יחיד בפני עצמו בביתו, לבין עבודה הנעשית בהתחברות, שידיברו יראי ה' איש אל רעהו ויעשו לזה חברה וכדומה. כי אם כל אחד עובד את ה' בנפרד בביתו, אפילו אם יהיו ישראל כולם צדיקים, וכולם שומרים את התורה, אזי כל הנהגתם היא על ידי מלאך.

והנה מלאך ה' חונה סביב ליראיו ומחלצים בעת צרה, אבל אין בכוחו להוסיף ולהשפיע עליהם ברכה, שהרי אין מלאך אחד עושה שתי שליחויות, כדמצינו אצל אברהם אבינו שאותו המלאך שבא להציל את לוט לא היה יכול לבשר את שרה, ואף כאן שליחות

המלאך מוגבלת וקצובה לשליחות אחת, שמירה על עם ישראל.

מה שאין כן כאשר יהודים עובדים את בוראם בהתחברות ובצוותא חדא, אז אפילו אם אין עבודתם מובחרת ומשובחת ביותר, מכל מקום הן קל כביר לא ימאס, והקב"ה עצמו מנהיגם ומשפיע עליהם מטובו, ואז בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך, ולא זו בלבד אלא שכל פרט ויחיד זוכה במצב כזה להשגחה פרטית ממעל.

היוצא לנו מכל דברינו, אברך העומד בראשית שנותיו, עליו לעמוד ולהתבונן כיצד להעמיד את ביתו על יסודות נאמנים. איך עושים זאת? על כך יש לנו דרך מתלמידי הבעש"ט, מתוך התחברות והתעוררות בצוותא עם עוד יהודים שהשפעתה נמשכת לאורך זמן, כך אפשר להעמיד הבית כדבעי.

אבוח"ק מלעלוב, במאי היו זהירין טפי?

ברצוני לדבר על עוד נקודה, בגמרא במסכת שבת איתא, 'אמר ליה רבי יוסף לרב יוסף בריה דרבה אבוח"ק במאי זהיר טפי', והקשה ב'נועם אלימלך' דלכאורה מה שאלה היא זו, הרי כל יהודי צריך להיזהר בכל המצוות הכתובות בתורה, ומהו 'במאי זהיר טפי'.

ומבאר כי הנה בדרך הטבע בלתי אפשרי שאדם יקיים כל אחת מתרי"ג המצוות בשלימות חומרותיה ודקדוקיה, ברם כשיהודי מתמסר למצווה אחת בתורה, ונזהר טפי ומתאמץ בכל כוחו לעשותה כראוי, אזי מסייע לו ה' להשלים ולקיים כל המצוות כדבעי.

והנה לפי דבריו, לכאורה היה על כל אחד לשבת ולבחור לעצמו מצוה אחת מכל מצוות התורה ולקיימה בשלמות, אך באמת לא זו הדרך.

החידושי הרי"ם אומר על הפסוק 'האדם יראה לעיניים וה' יראה ללבב', כי לכל יהודי יש איזה ניצוץ - מצוה מסוימת שעל ידה הוא גורם נחת רוח לה', אבל אם סבור הוא שבידו לדעת איזוהי אותה מצוה, כגון מצוה פלונית שהוא מקיים בהידור, טעות בידו, ואדרבה מה שנדמה לו שבזה הוא עושה נחת רוח, בזה לא שכיח שימצא חן, יען שמכיר עצמו לטוב בדבר זה, היינו שכבר יש לו שמץ גאוה בדבר. ועל זה כתיב 'האדם יראה לעיניים וה' יראה ללבב', רק הקב"ה לבדו יודע איזו מצוה נושאת חן לפניו.

ובאמת שיסוד הדבר כבר כתוב באור החיים הק' על הפסוק 'ונח מצא חן בעיני ה'', שבאמת גם נח היה בכלל גזירת המבול, וגם צדקותו לא הייתה מצילה אותו כי כבר נגזרה גזרה על כל העולם, ומה שהצילו היא רק "בחינת החן שהשיג מאמצעות

בחינת המצוות, כי יש מצוות שתועלתם להמשיך חן על האדם, או בבחינת ג' או ד' מצוות ידועות, וה' לא הודיע תועליות המצוה לטעם שאמרו ז"ל שירוצו כל העולם לתועליות, וזה נח זכה ומצא חן".

מדברים אלו רואים אנו שתפקיד זה, לבחור מצוה אחת, לחשב ולמצוא איזו מצוה נושאת חן ביותר לפניו ית', זהו למעלה מההשגתו ורוחב בינתו של אדם. אמנם מאידך עומדים לפנינו דברי הגמרא 'אבוח"ק במאי זהיר טפי', וכביאור ה'נועם אלימלך', שיש להתמקד לכה"פ במצוה אחת ולקיימה בשלימות, ואיך נדע באיזו מצוה?

צאי לך בעקבי הצאן

אכן התשובה על זה מצויה בתוך דברי הגמ' עצמם 'אבוח"ק במאי זהיר טפי', עלינו ללכת בעקבות אבותינו, צאי לך בעקבי הצאן, הבה ונתבונן במאי היו אבותינו הק' שושלת בית לעלוב זהירים טפי, מהרבי הראשון הרבי ר' דוד מלעלוב זי"ע ועד כ"ק מרן אאדמו"ר זי"ע, על מה הם שמו דגש, מה הייתה המצוה שהם קיימו בהידור.

ידוע ומפורסם שהם זי"ע קיימו בהידור מצות 'אהבת ישראל', במסירות נפש, בכל פרטיה ודקדוקיה, ואם כן 'אהבת ישראל' זהו ה'אבוח"ק במאי זהיר טפי' דידן, ואם אנו נלך בדרכיהם, ונקיים מצוה זו בשלימות ונשקיע בה את כל הכוחות, מיט הארעוואנייע, אזי נזכה בס"ד לקיים כל התורה בשלימות.

וכבר איתא ב'תולדות יעקב יוסף' על הפסוק 'ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום', אין עוז אלא תורה, כי כאשר אין שלום ואהבה בין ישראל, אי אפשר לקיים התורה בשלימות, וע"י השלום והאחדות אפשר לקיימה בשלימות.

לקיים 'אהבת ישראל' בשלימות

רבנות, לאמיר זיך שטעלן אויף דעם, הבה נקבל על עצמנו כל אחד ואחד לקיים מצות 'אהבת ישראל' בשלימות על כל פרטיה הרבים: להוציא השנאה מלב אחד על רעהו, להכניס האהבה זה לזה, לעזור ולסייע אחד לשני, לא להסתכל על מעשי השני, על חסרונות הזולת, והרי איתא מתלמידי הבעש"ט שאם אדם רואה חסרון אצל חברו, בידוע שהוא עצמו לקוי בדבר, אלא אדרבה להשתדל לראות מעלת חברינו, ולכלל יהודי יש מעלות.

וגם אם מאן דהו פגע בך או גרם לך צער, כבר איתא מזקה"ק הרבי מלובלין זי"ע ב'הנהגות', שכל יהודי צריך להסיר כל הקפדה מחברו, כי המעביר על מדותיו מעבירין ממנו כל פשעיו, לזה צריך וטוב לזכור שהכל הוא מהבורא ב"ה, כדאיתא 'אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלמלי

מכריזין עליו מלמעלה וכו', אפי' מבעל בחירה, כדאי בר"מ אלשיך ז"ל, עכ"ד.
וב'תולדות' כותב כי איך יכול אדם להיות ברוגז על חברו שגרם לו צער, וכי אם יבוא אדם ויכה אותו במקל יתרעם על המקל, והרי אותו אדם שפגע בו אינו כי אם מקל ביד ה', שליח מלמעלה, הכול היה שלוח ובאשערט מאת ה'.

וחשבתי אולי בזה אפשר לפרש הכתוב 'ואהבת לרעך כמוך אני ה'', הקב"ה ציוונו לאהוב כל אחד את זולתו כאת עצמו, ולכאורה יבוא אדם ויטען הרי פלוני ציערני וגרם לי הפסד ונזק, איך אפשר לדרוש ממני לאהבו כאילו לא היה דבר, על זה ממשיך הפסוק ומסיים 'אני ה' - לא רעך הוא זה שציערך, אלא אני ה' היה הוה ויהיה ומהוה את הכול, אני הוא שהוריתי על זה, ואם כן מה לך להיות בכעס על פלוני שרק היה השליח, המקל. כאשר יהודי יודע זאת, וחי על פי זה, אזי אין לו שום מניעה לאהוב את כל רעיו בשלימות.

בשוא גליו אתה תשבחם

רבתי זוהי מלחמה תמידית, 'אהבת ישראל' אינה מצוה שנקל לקיימה, להוציא השנאה והטינה מאיש על רעהו, להמשיך באהבת חברים, להתחבר באמת יחד, לעזור איש לחברו, לכבד את השני, לאהבו ולקרבו, זה הוא לעתים ניסיון גדול, דער יצר הרע פארלייגט זיך אויף דעם, אבל צריך לדעת שזוהי מלחמה תמידית לכל ימי החיים, ולמעשה כל מצוה היא מלחמה תמידית ותפקידו של אדם להילחם ולנצח בה.

ודוד המלך ע"ה אמר בתהלים 'בשוא גליו אתה תשבחם' וביאר החידושי הרי"ם דהנה חז"ל אמרו שגלי הים מבקשים לשטוף את העולם בכל יום, ואף שכבר ניסו אמש ולא הצליחו מ"מ למחרת מנסים מחדש ואומרים שמא היום ייתן לנו רשות לשטוף,

וכך גם ישראל צריכים לנסות עצמם יום יום להתחזק בתשובה ולא להתעייף מפני כישלונות העבר, להאמין ולקוות שגם אם אתמול לא זכו ייתכן שדווקא היום יעלה בידיהם הדבר.

ועל זה נאמר 'בשוא גליו אתה תשבחם', כשבני ישראל אינם מתייאשים ומנסים לשוב בתשובה, אז דווקא הקב"ה משבחם ופותח להם שערי תשובה.

בואו לעזרת ה' בגיבורים

היוצא לנו מכל מה שדיברנו כאן היום, על כל אחד מוטל להתבונן במעשיו כדי שהחיים היומיומיים לא יעברו עליו ללא חשבון והתבוננות, לדעת שאלו ימים בעלי השפעה לכל ימי חייו, לדורי דורות.

וכדי להתעורר ולהתחזק בזה תדיר העצה היא, כפי שהורונו תלמידי הבעש"ט, להתאסף בצוותא בבתי מדרשינו, לשבת יחד בהתעוררות, ולהתחזק יחד, ולקחת את ההתחזקות הביתה, עד הפעם הבאה שמתאספים וחוזר חלילה, וכמאה"כ 'קחו עמכם דברים ושובו אל ה'', כך זוכים להעמיד בית על אנדי התורה והחסידות.

ובאמת רציתי לבקש כאן מהעולם מעומק לבי, הטו נא שכם, העלפט אונו צו, אנו רוצים להעמיד כאן חבורה טובה, שאיפתנו ובקשתנו שהמקום הזה יהיה מקום לאברכים המבקשים להתקרב לעבודת ה', שכל אברך הרוצה להתעלות ימצא כאן את שאהבה נפשו, שיידע וירגיש כי כאן הוא מקומו.

עזרו נא, בואו והטו שכם, האלט זיך צו זאמען, ואם יש מי הסבור שיש לעשות איזה תיקונים למען זה, הרי שיש ב"ה את ראשי החבורות לשוחח עמם בנידון, וננסה בעז"ה לעשות כל דבר שסייע למטרה זו.

הבה ונתחיל מעבודת התפילה, שהתפילות בכל בתי מדרשינו יהיו כדבעי, שכולם יתפללו יחדיו כראוי, וכל אחד ישתדל לחזק

את רוח התפילה בית המדרש, להכניס 'ווארעמקייט' בתפילה, שזהו מיסודי דרך החסידות, וכמו שכתוב במאור ושמע (ויחי) כי "מעט שבא הבעש"ט הקדוש צוק"ל, הציץ וזרח התנוצצות קדושת התפילה בעולם".

ומכל אברך הייתי רוצה לבקש, גם מאלו העוסקים בפרנסה, שיראה לקבוע עתים לתורה, שבכל בתי מדרשינו יתקיימו שיעורים בכל יום, וכדמתאמרא בשם הרה"ק ר' מנדיל מקוסוב זי"ע עה"פ 'ונתתי גשמיכם בעיתם', גשמיכם היינו הפרנסה הגשמית, ומהו בעיתם, זהו קביעת עתים לתורה, שפרנסתו של אדם תלויה בקביעות עתיו לתורה.

כל אברך צריך להשיג שיהיה לו סדר היום, הרי הרבה מצוות תלויות בזמנים, זמן עלות, זמן תפילה, זמן קריאת שמע, לא לאחר חלילה את הזמנים לפי ההלכה, אברך צריך לחיות עם סדר.

ועוד אחת אדבר, אברך הזקוק לאחד מכלי המשחיתים, אפילו לצורך פרנסתו, אברך כזה אינו קשור לדרך שלנו להתקרב לעבודת ה', בלי שום תירוץ כלל וכלל.

אסיים ואקווה שהעולם באמת יהיו כמאה"כ 'קחו עמכם דברים', שייקחו את הדברים וההתעוררות ששמעו כאן, שכולם יטו שכם, לעזור ולסייע בחיזוק המקום החבורות והתפילות, לעשות את המקום הזה למקום הראוי והמעולה ביותר לכל אברך המבקש להתקרב לה'.

ורציתי לבקש עוד שלא ימצא בשום בית מדרש שלנו שולחנות של אברכים המשוחחים בדברים בטלים, גם לא בעת ההפסקה וכדו', ובאם יש שולחן כזה שיקבעו שם שיעור תורה, בית המדרש מיועד לתורה ותפילה והתעוררות.

השי"ת יעזור שנזכה עוד השנה לחוג את היו"ט תשעה באב כאשר יתקיים בנו במהרה 'ובא לציון גואל'.

פנייה מלב אל לב אל קהל אנ"ש היקרים

מודים אנו להשי"ת שזיכנו להוציא לאור מדי שבת בשבתו את גיליון "אהל מועד", גיליון קדוש שאין גומרין עליו את ההל"ל, שממנו שואבים המוני בית ישראל דברי קודש, עובדות צדיקים וטישון קדושים מרובה"ק זי"ע.

הגיליון הזה - הוא שלכם. בזכותכם הוא חי. בזכותכם הוא פועל.

אבל המציאות הפשוטה היא: * ההוצאות הולכות ורבות - למעלה מ-4,000 ש"ח לשבוע, כ-16,000 ש"ח בחודש * ההכנסות הקבועות - רק חלק קטן מהן מכוסה בהוצאות קבע * הכל נשען - בפועל - על כתפי לבדי

ומספר ההוצאות הקבע - מדבר בעד עצמו:

* בני ברק - 24 הו"ק * בית שמש - 28 הו"ק * ירושלים - 6 הו"ק
* ביתר עילית - 10 הו"ק * אלעד - 10 הו"ק * שאר ערים - 12 בלבד

ולא זו בלבד, אלא שרבות מן ההתחייבויות הקודמות פג תוקפן לעיתים בשוגג, לעיתים מחוסר ידיעה.

וכאן פונה אני אליכם - ידידים, אוהבים, חסידים

* הצטרפו כעת להוצאת קבע חודשית - לכל הפחות 52 ₪ בלבד

וכל המוסיף - מוסיפין לו מן השמים

זכות זיכוי הרבים יעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם ונחת מכל יוצ"ח

לתרומות: בנדרים פלוס ע"ש אהל מועד, או אצל הרב אהרן לוסטאי

משב"ק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

"בפניא דמעלי שבתא"

ערב שבת קודש אצל רבותינו הקדושים – מאמר שלישי

שיר השירים בערש"ק

מספר הרה"ח ר' צבי פוקס שליט"א: כ"ק מרן אדמו"ר הברכת משה זי"ע היה נוהג לערוך שולחנו הטהור במוצאי שביעי של פסח והיה מאריך אל תוך הלילה ללוות את ה"ט בשירות וזמירות, כלשון חסידים 'באליטן דער יו"ט'.

זכורני באחת השנים הפליג רבינו מאד בשולחנו הטהור וסיים מעריב בשעה שלוש או ארבע לפנות בוקר, היה זה שולחן מאוים ונורא הוד, רבינו הורה לכולם להישאר והחל לערוך מחדש את ה'סדר', כשהוא חוזר ומשורר בהתלהבות ודביקות מרעידת לב את פיוטי ההגדה בנוסח המקובל מצדיקי קרלין, ולאחר שסיים ההגדה התחיל לקרוא בדביקות את מגילת שיר השירים.

והתבטא אז רבינו שהנה מעיקרא צריך לומר שיר השירים בערב שבת קודש, אך בכל יום שישי למי יש זמן - "אבער יעדער פרייטיג ווער האט צייט, ווער האט צייט". כידוע שיום שישי היה יום עמוס מאד בעבודת קודש אצל רבינו. ובאותו נוסח התבטא כמה פעמים אודות השינה בערב שבת קודש, וסיפר שזקנו כ"ק מרן אדמו"ר הרדצ"ש זי"ע היה מקפיד מאוד לישון בערש"ק, ואפילו כשחל ראש השנה ביום שישי גם אז היה מקפיד לחטוף תנומה, אבל סיים רבינו כלפי עצמו, "אך אנו, למי יש זמן, למי יש זמן - אבער אנו, ווער האט צייט, ווער האט צייט..."

אמנם מוסיף הרה"ח ר' שמואל פרוש שליט"א ששמע כמה פעמים מכ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע שהעיד על עצמו שבפניא דמעלי שבתא, לאחר שהוא טובל במקווה ועושה רחיצה בחמין סמוך לכניסת שבת, הוא מתיישב על כסא לפוש וכדי שלא יצטנן, ובאותו רגעים 'כאפ איך א דרימל' ויוצא בזה חובת שינה בערש"ק.

ותקרא את מגלת שיר השירים

מספר הרה"ח ר' דניאל צופיוף שליט"א: תקופה מסוימת לאחר נישואי פגעה בנו הבשורה הקשה כי קיים חשש גדול שלא נוכל לזכות לזש"ק בדרך הטבע. אחד מקרובינו שהתוודע על המצב הודרז להגיע אלינו וסיפר שהגיע לאוזניו השמועה שכאן בתל אביב ישנו צדיק גדול שקוראים לו הרבי מלעלוב, ה"ה כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע, וכדאי שניגש אליו לקבל את ברכתו.

כפי הנראה לכך הייתה כוונתו של רבינו ה'ברכת משה' בתמהו על כך שהגישו לו גבינה ביום שישי "פרייטיג, קעז?".

מוקצה - בל יראה ובל ימצא

עוד מספר הרה"ח ר' שמחה שליט"א: כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע היה נוהג מאד שלא ייראו אצלו כלל דברי מוקצה בשבת קודש, והיה זה תפקידי בקביעות להיכנס מדי יום שישי לחדרו של רבינו ולהצניע את כל דברי המוקצה לקראת שבת, מהמגירות והארונות וכדו', בכל מקום שהיה רבינו ניגש אליו בשבת, שלא יעמדו לנגד עיניו כל דברי מוקצה בשבת.

שכר ניקוי המנעלים בערב שבת

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א הזכיר כמה פעמים בשיחות קדשו את דברי הרה"ק ה'אוהב ישראל' מאפטא זי"ע (בספר 'רזין דאורייתא') על המדרש פליאה "ישראל אינם יודעים השכר המגיע להם עבור נקיות המנעלים בערב שבת, שנאמר (שה"ש ז) 'מה יפו פעמך בנעלים', ה"ד (ישעי' כב יב) והיה ביום ההוא למספד ולקרחה ולחגור שק, ע"כ והדברים נפלאים.

והסביר ה'אוהב ישראל' את הדברים בטוב טעם ודעת, על פי משל לגביר גדול שנעשה ח"ו יורד עד שהגיע לדרגה שהיה צריך לנסוע מכפר לכפר מעיר לעיר לחזור על הפתחים. פעם אחת בלכתו מעיר אחת הגיע לאיזה גבעה וראה למרגלותיה אבנים נאות, חשב לעצמו שבוודאי יהיו שווים כמה פרוטות, ולקט לתרמילו הרבה מאותן אבנים והמשיך ללכת בדרכו.

אמנם בהמשך הדרך כבד עליו המשא של האבנים, ואמר לעצמו 'למה לי לסחוב עמי כזה משא כבד, הבה נלך ברוגע, בלי משא ובלי טרחה', ותיכף פשט תרמילו ושפך ארצה כמעט כל האבנים שהיו בו והמשיך ללכת. בהמשך הדרך כבד עליו המשא וזרק את שארית האבנים שנשארו עמו, וכך המשיך ללכת עד שהגיע לאיזה עיר אחת.

בהגיעו לשם חיפש מיד דלת עם מזוזה של יהודי, עד שמצא שם איזה מלמד דרדקי עני, הוא היה רעב מאוד וצמא והתחיל לחפש בכליו איזה מטבע לבקש מהמלמד שייתן לו איזה מאכל, אך לא מצא שום מטבע, עד שגילה שנשארו אצלו כמה אבנים בודדות בתרמילו מאותן אבנים יפות.

שמענו לעצתו ופנינו אל הרבי מלעלוב ושחנו לפניו על הבעיה הכאובה, נענה הרבי ופקד על זוגתי שמהיום ואילך בכל ערב שבת קודש תדליק נרות' ותקרא את מגילת שיר השירים, לאחר מכן האציל עלינו את ברכת קודשו שבעזרת השם נזכה בשנה הבאה לחבוק בן בזרועותינו, ואכן ברכתו של הרבי התקיימה וכעבור שנה נולד לנו בשעה טובה בננו הבכור (הרה"ח ר' שמואל הניג שליט"א, "משה איש האלקים").

לא לאכול גבינה ביום שישי

מספר הרה"ח ר' שמחה קרקובסקי שליט"א נאמן בית רבוה"ק: בשנותיו האחרונות דיבר עמי פעם כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע שברצונו להתחיל לאכול 'פת שחרית' לפני חצות (כדאיתא בגמ' שבת י, ב, דהאכל לאחר שעה שישיית כזורק אבן לחמת).

ועל כן החל רבינו להקדים להתפלל שחרית לפני חצות ומיד לאחר התפילה היה שותה קפה עם חלב, באמרו 'מילעך הייסט געגעסן - חלב נקרא מאכל', ולפעמים היה אוכל כף או שתיים של גבינה לאחר התפילה ובזה יצא ידי 'פת שחרית'.

פעם אחת ביום שישי לאחר שהתפלל רבינו תפילת שחרית הבאתי לו גבינה, הביט עליי רבינו מאוד בתמיהה ושאלני "דו וייסט נישט אז פרייטיג עסט מען נישט קיין קעז - וכי אינך יודע שביום שישי נוהגים שלא לאכול גבינה?".

(רבינו לא פירש באותו מעמד את דבריו, אך הרה"ח ר' שמואל פרוש שליט"א מסמך לכך את המעשה הבא השופך אור על הדברים: כידוע בצעירותו הסתופף הרה"ק בעל ה'דברי חיים' זי"ע יחד עם הרה"ק רבי שלום מקאמינקא זי"ע אצל הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ זי"ע.

פעם כשעמדו שניהם במטבח בבית רבם ביום שישי ערב שבת קודש וקילפו תפוחי אדמה נכנס פתאום הרה"ק מראפשיץ והתחיל לדבר עמם בעניין אכילת גבינה ביום שישי, דבריו היו עמוקים וטמירים וכל אחד מהתלמידים הבינם אחרת, הרה"ק ר' שלום קמינקער הבין שיש לאכול גבינה ביום שישי וכך היה נוהג מאז למעשה, ואילו ה'דברי חיים' הבין להיפך, שאין לאכול ביום שישי גבינה ומאז נהג שלא לאכול גבינה ביום זה.

- 1 בעניין זה שמענו מהרה"ח ר' שמחה קרקובסקי שליט"א נאמן בית רבוה"ק: כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע היה דרכו להשיב לזוגות שטרם נפקדו בזש"ק שיתחילו להדליק נרות ש"ק בשמן זית שזהו סגולה בדוקה להיוושע בזש"ק, והרבה פעמים הייתי עד לכך בקודש פנימה שהורה כן למצפים לזש"ק.
- 2 אגב הנהגה זו יסודה באביו של רבינו, כ"ק מרן אדמו"ר הרשנ"ג זי"ע, שלא היה שותה קפה עם חלב לפני התפילה, כי אחז שחלב נחשב למאכל, ועל כן היה שותה רק תה ורק לאחר התפילה היו מביאים לו כוס קפה עם חלב. והיה מספר רבינו ה'ברכת משה' זי"ע שבעודו ילד קט הייתה אמו הרבנית מרת חנה רייצא ע"ה שולחת אותו עם ספל קפה עם חלב לישיבת 'שער השמים' שם היה אביו זי"ע מתפלל שחרית, כדי שיהיה לו לשתות לאחר התפילה.

אמר העני למלמד בהתנצלות 'אני רעב מאוד, אין לי במה לשלם לך, שמא תוכל לתת לי איזה מאכל', תוך כדי אמירתו הבחין המלמד באבנים שמצא העני בכליו ואמר לו המלמד 'אתן לך עצה טובה, הבה נלך ביחד לסוחר האבנים הטובות בעירנו, והוא יגיד לך כמה שווה האבנים שמצאת בידך'.

העני ניסה לבטל את הרעיון באמרו שאין צורך ללכת לסוחר, בוודאי אין שווין עולה על כמה פרוטות, אך המלמד התעקש והלכו שניהם אל הסוחר. שלף העני את האבנים מכיסו, והסוחר לאחר שבדקן בכליו נענה 'בעד כל אבן אני נותן לך חמשת אלפים רובל במזומן', העני השתומם ולא האמין למשמע אוזניו.

הסוחר בראותו את סבר פניו הנדהמות, חשב לעצמו שכנראה העני הזה כן מבין בערך האבנים שבידו והוא רוצה להתמקח על המקח ומיד אמר 'ניחא, הצדק אתך, יודע אתה מה, אכפיל לך את שכרך, אתן לך עשרת אלפים רובל על כל אבן', והעני בשמעו זאת שוב פרצה מפיו זעקת השתוממות.

הסוחר בראותו זאת הבין לעצמו שהאיש שלפניו הוא באמת 'מבין' באבנים טובות, ולכן אינו מוכן להצעתו ועל כן שילש את הצעתו 'אתן לך חמש עשרה אלף רובל בעד כל אבן', והעני בשמעו זאת נפל ארצה והתעלף.

הסוחר לא הבין מה אירע כאן והתנצל בפני העני מיד כשהתעורר מעלפונו, 'ר' יהודי, הרי הצעתי לך כבר את המחיר הטוב ביותר, מה קרה, למה אתה מצטער כל כך', והעני התמרמר והשיב לו: לא על כך אני בוכה ומשתומם, אלא בגלל שהיו לי הרבה אבנים כאלו והשלכתיים כאבן אין חפץ בו, על זה אני בוכה.

והנמשל הוא, כאשר יהודי עולה לשמים ומגלה ל"ע שאין עמו אף מצוה שקיים, רק מצוה אחת ניקוי הנעליים לשבת, והוא רואה איזה שחר נותנים שם על מצוה אחת קטנה כזאת, באותו הרגע הוא מבין באחת מה הפסיד, איזה שחר עצום היה יכול לקבל, כמה מצוות ומעשים טובים היה יכול להביא עמו לעולם הבא, כמה שעות היה יכול לשבת וללמוד, והרי כל מילה ומילה היא מצוה, והוא אין בידו רק מצוה קטנה זו.

זהו הפשט במדרש, אומר ה'אוהב ישראל', 'ישראל אינם יודעים השכר המגיע להם עבור נקיות המנעלים בערב שבת', היינו שאינם יודעים איזה שחר מקבלים על מצוה אחת, וכאשר הם מגיעים לעוה"ב ורואים את השכר הגנוז על מצוה זו הריהם מתמלאים צער ומספד בבחינת 'למספד ולקרח ולחגור שק' (מתוך 'שיחת קודש' ב' ניסן תשפ"ד).

לא לקנות נעליים מיוחדות לשבת

מספר הרה"ח ר' יעקב צבי קולא שליט"א שזכה לשמש בקודש אצל כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע: פעם כשזכיתי לשוחח עם רבינו זי"ע בענייני הכנה לשבת קודש, בעת טיולו בסמטאות עיה"ק צפת, התבטא רבינו באוזניי בהאי לישנא:

"אצלנו הקפידו שלא יהיו נעליים מיוחדות לשבת, כדי שיהיה את העניין של צחצוח את

הנעליים לשבת - כדי שתמיד יהיה משהו שאפשר להכין לכבוד שבת קודש" (היינו גם כשאדם אינו בביתו וכדו' ואין לו דברים אחרים להכין לשבת, תמיד יהיה לו לכה"פ עניין זה של הכנה בפועל לשבת בצחצוח המנעלים).

שבת ערב תשעה באב אצל אדמו"ר זי"ע

מספר הרה"ח ר' משה לוסטיג שליט"א: באחת השנים זכינו להסתופף אצל כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע בעיה"ק צפת בשבת ערב תשעה באב. כל אותה השבת היה הרבי זי"ע 'פארקאסט' במעשה הידוע על זקנו רביה"ק הרבי ר' משה מלעלוב זי"ע שבנסיעתו לארץ ישראל אמר שבהגיעו לארה"ק ילך אל הכותל המערבי ואזי יזעק בקול גדול - 'ער וועט גיין צום וואנט, ער וועט געבן א גישריי', וכל היהודים יתאספו ואזי יבוא המשיח.

רבינו זי"ע סיפר זאת בליל שבת בשולחנו הטהור, וחזר על כך גם בסעודת צפרא דשבתא, וסיפר זאת בערגה ובהתלהטות עצומה, ובכלל כל דיבוריו הק' באותה שבת היו בעניין הגאולה העתידה ומשיח צדקנו בב"א. זכורני שלאחר מנחה של שבת ישב ולמד משנה ברורה הלכות תשעה באב.

'טועמיה' בלי שום קפידה

עוד מספר הרה"ח ר' יעקב צבי שליט"א: היה זה בתקופה בה התחיל כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע להתפלל בשבתות בביתו בעיה"ק צפת, מדי שבת היו מגיעים כמה בחורים מאנ"ש לשבת כדי להתפלל במניינו של רבינו בביתו נאוה קודש.

באחת השבתות כשהגיעו הבחורים בערב שבת לבית רבינו, ביקש ממני רבינו להגיש להם 'טועמיה' - להוציא להם 'פערפל' מהסיר שעמד כבר על הפלטה במטבח ביתו של רבינו.

אגב, כידוע רבינו היו לו הנהגות וחומרות וסייגים רבים בהכנותיו לשב"ק, כך למשל הוא היה מרתיח מראש את המים והקפה מערב שבת ומניחם על הפלטה. בביתו בצפת היה לו מתקן מיוחד, מעין ארון מתכת עם דלתות נפתחות כלפי מעלה, המותקן על הפלטה ובתוכו מונחים הסירים, כך שלא יהיה חשש הטמנה.

והנה, כשניגשתי להוציא את הפערפל אירע ונשפך משהו מאחד הסירים על הפלטה העמוסה, כמובן שהייתה לי מבוכה גדולה מכך, חשתי אי נעימות עצומה, ברם תגובתו של הרבי זי"ע ביטלה כהרף עין את מבוכתי, חיוך רחב עלה על פניו, "אה" נענה רבינו כשהוא משרה סביבו נעימות ורוגע, "אני אסדר את זה - איך וועל דאס מסדר זיין".

לא רק שלא הקפיד כמלא נימה, אלא הכול היה בחיוך, במאור פנים מופלא שהעביר את כל אי הנעימות בן רגע. פלאי פלאים.

צחצוח המנעלים בערש"ק

מספר הרה"ח ר' יצחק יעקב טיקוצקי שליט"א: היה זה לפני עשרים שנה, בשנת תשס"ה, באותם החודשים בהם זכיתי בתור בחור

לשמש בקודש אצל כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע בעיה"ק צפת.

מדי ערב שבת קודש הייתי מלווה את כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע מביתו ברחוב הנשיא 48 לבית מדרשו 'תפילה למשה' שנחנך באותן שנים. ערב שבת קודש אחת, הרבי זי"ע יצא מביתו כשהוא לבוש בבגדי שבת קודש, היה זה מעמד רווי הוד לחזות ברבי זי"ע ברגעים אלו בצאתו בפניי דמעלי שבתא לביהמ"ד לבוש בקאפטן ומעוטף בטלית וכולו אומר יראת אלוקים.

אך הנה בעוד רבינו במדרגות הבניין הוא נעצר פתאום מלכת, פונה אליי ואומר: "נוהג אני לצחצח את מנעליי בכל ערב שבת לכבוד ש"ק, אך כעת נזכרתי שהיום טרם צחצחתי את נעליי, האם תוכל לעלות הביתה ולהביא את משחת הנעליים שאוכל לצחצחם".

כמובן שמיד אצתי חזרה לביתו של רבינו והבאתי את המשחה ומיד רכנתי וצחצחתי לרבינו את מנעליו, לאחמ"כ התנצל בפניי רבינו בענוותנותו הנוראה שלא חשב כלל להטריחני לצחצח את מנעליו, אלא התכוון שאביא לו המשחה והוא יצחצחם בעצמו.

אותה שעה נוכחתי לראות עד כמה נזהר רבינו על עניין זה צחצוח המנעלים לכבוד שב"ק, הוא לא ויתר על עניין זה.

ועוד זיכרון יקר אספר: בערב שבת אחרת, כשבאתי ללוות את הרבי זי"ע לביהמ"ד, בעודי פוסע לצדו של רבינו הבחין פתאום הרבי שאחד הפתילים בטלית קטן שלי (החוט שבו קושרים את שאר הפתילים) משתלשל מתחת לבקעטיטש.

עצר רבינו מלכת ואמר לי "אני אמתין לך כמה רגעים, תעלה לביתי ותבקש מהרבנית גפרורים ותשרוף את הפתיל הארוך, כי כשאחד מפתילי הציצית ארוך יותר משאר הפתילים יש בזה חיסרון בנוי מצוה, זה עניין של 'זה קלי ואנוהו'... וכך הוה, הרבי המתין עד שתיקנתי את הדבר ואזי המשיך לביהמ"ד.

עוד זכורני מהנהגותיו המופלאות של רבינו בערב שבת: הרבי זי"ע היה נוהג ללכת למקווה בער"ש סמוך לכניסת שבת, והיה לו עניין בזה, כשהיה חוזר מהמקווה היה פונה להכין דג קטן לכבוד שבת (מלבד הדגים שהיה מכין קודם לכן) והיה מתעסק עמו ומטגנו ממש לפני כניסת השבת, ומדג זה היה מחלק לאברכים שהגיעו לשבת קודש.

באמצע הכנת הדגים לשב"ק

מוסיף הרה"ח ר' יצחק יעקב טיקוצקי שליט"א: בתי הגדולה שתחי' נולדה ביום שישי, כמובן שמיד רציתי להיכנס אל הרבי זי"ע ולבשרו על הבשורה הטובה, אכן ידעתי שיום שישי הוא יום עמוס מאד אצל הרבי, בעבודת הכנת הדגים וכו', ועל כן התקשרתי אל המשב"ק רבי שלמה זלמנוביץ שליט"א ושאלתי אם שייך להיכנס כעת, הוא אמר לי שיכול אני לנסות לדפוק בדלת הבית.

השעה הייתה אחת בצהריים, נקשתי על דלת ביתו של רבינו בשיכון ה' והנה הרבי בעצמו פותח את הדלת, הוא היה לבוש בחלאט ביתי

מ'באפט זיך אן אין
רבי'נס גארטל!

השבוע מבעירים את האש הלעלובאית

קחו
מזמרת
הארץ
בבכיכם

Accepted: 11 November 2004

א חסיד'ישע הערדליכע
געזאגט פאר די נשמה

השבוע מבעודים את האש העלובות

המשך יבוא בעז"ה

מביתר, נר"נ לרבוה"ק: בערב שבת של ימות החורף הייתי בבית הרפואה עם ב"ב קודם לידה והתקשרתי אל רבינו לקבל ברכתו שהכול יעבור כשורה, היה זה בימות החורף כשעה לפני הדלקת הנרות, את הטלפון הרים בנו של הרבי כ"ק מרן אדמו"ר מירושלים שליט"א ומסרתי לו את בקשתי.

בתוך הדברים שאלתי את רבינו מתי לערוך את הקידושא רבא, הוספתי שחשבתי לדחות לשבוע הבא היות והיא נולדה לפני כמה שעות ולא הספקתי להתארגן עם קידוש. אך הרבי נענה שחבל לדחות את השמחה, הייתה זו שבת לפני יו"ד של רביה"ק רבי משה ממעלות זי"ע, הרבי אמר לי שבשבת זו ממילא הוא תורם את רבא בבית מדרשנו "אתה יכול להצא לקידוש ביחד", וכך הוה.

כבר לא משוחח בטלפון בשעה זו

מספר הרה"ח ר' יעקב יצחק בידרמן שליט"א

אשרי העם שככה לו

פנינה זכה בכתרה של קהילתנו. מוקדש כלת לחצר קדשו.

טייערער לעלובער חסיד!

לכבוד ולכבוד היא לנו להזמין את מועדו בכבוד באהבת אחים. כבוד וקדושה.
לקחת חבל ושלח, ולדחות שותף במעמד היסטורי של בית לוחם.
דוידית המכארת והמנוחה

דער לעלובער פלאם

בראשות כק מן אדמו"ר עטרת ראשינו שליט"א

בה נעלה על גס את שלוחת הקודש הנשנה לנו מרכותינו הקדושים ויע מיטם עבד
החזרת ומתעצמת ביתר שאת וביתר עוז, בשעת נשנבה או נעלה ונדליק את השלוחת
בכל לבב עד שתרא עולה מאליה - לנו ולדורותינו

המעמד ייערך ברוב פאר והדר ברצות ה'

במשכן האירועים דיסימי מישור אדומים ירושלים

ביום חמישי י"ג מנחם אב תשפ"ה

לסדר דברין שמעתי מתוך האש
(7.5.2024 למניין)

בשעה 19.30

שעת סיום בשעה 23:00 (משוער)

השתתפות מער חכדנו עד מאוד

המצפים לבואכם,

ברגעי ידיות והערכה

הנהלת חצר הקודש לעלוב

הזמנת כבוד

השבוע מבעירים את האש הלעלובאית

אשרי עין ראתה כל אלה

להדליק ירחיו את אש שלהבת הקודש
עיניו לנוכח יבסו, אשריו שזכינו ליום הגדול
להעמיד ולבסס את חצר הקודש על כל פארוחיה
ולהעביר לבניו ולבני בניו, את המתזה הנאדר והנלכב
בהתאורחנו להיות שותפים נאמנים, מקימי החצר, בניי הבית
ויהי נעם ה' אלקינו עלינו...

סדר המעמד

זכר אהבת קדומים

תערוכה היסטורית מרהיבה
סיור מרחק, במשעולי החסירות, נדבכים
של עבר עשיר, הווה משגשג ועתיד מזהיר,
אשנבים להחי מפתיע

ברוכים הבאים

פתיחת שערי הועידה
החונסות החסידים, כרוך וגש ואהות,
אשריו שזכינו ליום זה, מה טוב חלקנו
מה נעים נגדלנו

אש תמיד תוקד

המשא מרכזי - דער לעלובער פלאם!
דבר ההתכנסות, שזור זכרונות אהבה קדומים,
רסיסי הוד, בסיכור ומעשה, אוקר ופיתגם,
שמעו וחחי נמשכסו

באור פני מלך חיים

הכנעת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ברוך עם הדרת מלך, וקבל את מני הדרת קדשו
ביום נשגב זה, אשריו לעלובער חסידים!

והחזיק עקשו

חיצג אומנותי עוצר נשימה
ציירה ויטואלית, מסע מרעים, הישאבחה
והוסיפה במהירות הוכע, במחזות עוצרי
נשימה ופזמונות קול של המעוור האמן
הרהיב בן ציון ברעבער היו

ויהי כגון המנגן

יצירה מוסיקלית מהיכל הנגינה
ציליל נועם, מקהלת נשמה בניצוחו של
הרה"ח ר' יצחק פילמר היו, בהנעת בעל
המנגן הרה"ח ר' משולם גרינברגר היו

קוז מבשר מבשר ואומר

אנשי בשורה אנו היום!
במהלך המעמד הגדול

**תוכרז
הבשורה
המרעושה**

שלהי שנת תשפ"ה
תקופה חדשה מכציעה פה

השבוע מבעירים את האש הלעלובאית

דער לעלובער פלאס

שאו מרום עיניכם וראו לכלם בשם
יקרא מרב אונים ואמיץ כח

איש לא נעדר!

(המסורת נרמזת)

השבוע מבעירים את האש הלעלובאית

מחילה מעולם העליון

ליומ"ד של החוזה הקדוש מלובלין רבי יעקב יצחק הורוויץ זי"ע
210 שנים להסתלקותו, תשעה באב תקע"ה – תשכ"ה

בטוחותי כי ברכתו של איש האלוקים לא תשוב ריקם.

כתריאל הבטיח לה, ואכן כשעברה כרכרתו בקו"ניץ התעכב בעיירה זמן מה ונכנס אל הקודש פנימה.

בדמעות שליש השיח הסוחר את צערו לפני המגיד הקדוש.

עיניו של המגיד רבי ישראל מקו"ניץ נעוצות היו בנקודה סמויה כצופות אל הנעלם. שעה ארוכה היה שקוע בשרעפיו הקדושים, כתריאל היה בטוח כי המגיד משוטט בשמי רקיע.

לאחר הרהור ממושך נענה הצדיק ואמר לסוחר, "שמעני רבי יהודי, סיפורך אינו פשוט כלל וכלל. רואה אני עליך קטרוג גדול מאד, אשר הוא מונע ממך לזכות בפרי בטן. אלא שאינני מצליח לרדת לפשרו, כל אשר עשיתי על מנת לבטלו לא הצליח. אינני רואה עבורך אלא עצה אחת בלבד. והיא, שתיסע ללובלין, אל "החוזה" הקדוש שעניו משוטטות בכל, לפניו נגלו כל תעלומות. בטוחני שהוא ידע להגיד לך דבר ברור."

וכך הוה, תיכף נסע הסוחר אל הרבי מלובלין. על אתר שאל אותו החוזה, "האם היית מקושר בקשרי שידוכין לכלה אחרת לפני נישואיך הנוכחיים?"

"אמת" ענה כתריאל.

"ומי ביטל את השידוך?"

"אני" ענה כתריאל באי נעימות, עם שלא הבין אל מה ירמזון מילותיו של הרבי ומדוע חוקר הוא בעבר הנשכח.

"ומחילה ביקשת מן הכלה אשר ביישתי?" שאל החוזה.

כל גופו של כתריאל נעשה חידודין חידודין. הכיצד לא עלתה על דעתו ודעת אביו בשעתו לבקש מחילה מן הכלה. הן הותירו אותה ככלי אין חפץ בו. ר' מנשה טען כי השידוך התגלה כמקח טעות, הוא השתדך עם גביר אדיר כמוהו, ולא עם פושט רגל שנכסיו כבר היו משועבדים באותו יום שעשו 'קנין' והכריזו על השידוך, אלא ששלום שכנא הצליח להסתיר זאת ממנו ברוב תושיה.

החוזה מלובלין אמר לו בתקיפות, "דע לך שצערה של הכלה המבוששת ודמעותיה, עוררו עליך קטרוג נורא בשמים, אי לכך נגזר עליך שלא יהיו לך ילדים."

כתריאל הסוחר מירר בבכי כתינוק, "האמנם אפסה כל תקוה? הנגזר עלי למות ערייז?"

קולו של החוזה היה רך ומפייס, "לא, עדיין יש לך תקוה אחת. אם תשכיל לבקש מחילה מן האשה שהיתה כלתך בעבר, יסור ממך הקטרוג."

לרגע קט האירו עיניו של הסוחר באושר ומיד שבו והתכסו בענן שחור של יאוש. "רבי" נאנק בשברון לב, "איך אמצא אותה, הן מאז חלפו עשרים שנה. בודאי נישאה לאיש ונטלה את שם משפחתו. שמא אעבור בכל פלך ועיירה

היפוכו של המצב חוו על בשרם בני משפחת שלום שכנא, אשר חוץ מן הממונה על ה"הקדש" הקרקאי, לא הכיר אותם עוד איש אלא הנושים המאוכזבים.

לא עברו אלא שבועות מעטים וכתריאל התארס עם הכלה המהוללה בריינדל, בת הגאון החריף רבי אביגדור דוד נתנזון, מרביץ תורה לעדרים בקו"מיר. ר' מנשה ביקש הפעם תורה וייחוס ולא כסף, הלקח המר של השידוך הקודם חילחל בו עד לשד עצמותיו. "כסף אפשר לאבד, אך תורה היא קנין נצח, יהיה מה שיהיה, ר' אביגדור הלמדן לא יהפוך להיות עם הארץ ביום בהיר."

והי כמשלוש ירחים נערכה החתונה ברוב פאר והדר ועוד ימים רבים הסיחו יהודי פולין בנפלאותיה של החתונה, והררי המטעמים והמאכלים שהוגשו לפני אלפי המוזמנים. גם סעודת העניים היתה מאורע יוצא דופן, באשר הורה ר' מנשה להזמין לא פחות מחמש מאות אביונים לסעודת העניים בלילה שקודם החתונה, וגדודי מלצרים עמדו הכן לפנייהם להגיש להם את מיטב המאכלים.

מכל אותם הררים של ברבורים אבוסים ותורי מריא פטומים, לא נשתיירה עצם על עצם כעבור ימים אחדים. ואף זכרונות החתונה הגדולה כמעט נשתכחו מן הלבבות לאחר מספר ירחים. החתן והכלה בנו את ביתם בוורשה הבירה. כתריאל שקע בלימוד התורה שנים רבות בהשפעת חותנו הלמדן, ורק אחרי שהזקין ר' מנשה נכנס עקב בצד אגודל לעסקי העצים והיערנות, לסייע לאביו שהחל מאבד מכוחו. קימעא קימעא נטל מאביו נתח ועוד נתח, ולאחר שנפטר ר' מנשה מילא כתריאל את מקומו, הוא היה נטוע במסחר העצים מבוקר עד ליל ומסעותיו לרגלי מסחרו הקיפו את רוב שטחה של פולין הגדולה.

עושרו של כתריאל היה רב והיה בו כדי חלוקה בין עשרה יורשים, אך דא עקא, כבר חלפו עשרים שנה מאז נישואיו של כתריאל וזרע אין לו. ביתו הענק עמד ריק ושומם, זוגתו בריינדל ייחלה עד לכאב לב לקול צהלותיהם של פעוטים ועוללים – ואין. כתריאל שהיה טרוד בעסקיו מבוקר ועד ליל חש פחות מרעייתו את הכאב הנורא של הבדידות, אך בריינדל לא הניחה לו וכל אימת שמסעותיו גבלו בערים ועיירות בהם ישבו צדיקי הדור היה פוקד את חצר קודשם בבקשה להתברך בפרי בטן. כתריאל ובריינדל כבר היו עמוסים בברכות עד שמי קורה, אך כמו מחיצה של ברזל היתה מפסקת בין ברכות הצדיקים ובין כסא הכבוד.

באחד הימים סח כתריאל לבריינדל על נסיעתו הקרובה, אגב אורחא התברר לה שדרכו תעבור בסמוך לעיירה קו"ניץ.

בריינדל לא הניחה לו עוד, "חייב אתה להכנס בצל קודשו של המגיד הקדוש מקו"ניץ,

עוד לפני שמלאו לכתריאל שמונה-עשרה שנה, החלו מדברים בו נכבדות. שדכנים לעשרות התדפקו על דלתי בית אביו והציעו את מיטב ההצעות. בנות עשירים ונגידים, בנות של רבנים ו'כלי קודש', בנות של דיינים ופוסקים, מי לא?

כתריאל לא היה בחור משכמו ומעלה. עלם טוב מזג היה, יודע פרקו בלימוד, מתפלל כהוגן וירא שמים. אבל בפולין היו עוד הרבה בחורים כמוהו, ואף לא על אחד מהם לא ירד מבול של הצעות מכובדות ומחמיאות כאלו.

שהיה כתריאל מעוטר בזהובים, רבי רבבות פעמים יותר מכל בני גילו. לפי שהיה בנו של ר' מנשה העשיר, שחמישית מיערות פולין – המשופעת ביערות לרוב – היתה שלו. השמועה אמרה שר' מנשה היערן הוא אחד מגדולי הגבירים בפולין רבתי, אם לא הגדול שבכולם. היפלא איפוא כי השדכנים לא הניחו לר' מנשה רגע של מנוחת הנפש. כל אחד מהם טען כי ההצעה שלו היא המוצלחת שבכולן, כל אחד ציפה למתן דמי השדכנות הגבוהים.

סוף דבר, נראו לר' מנשה דבריו של "משה שדכן" מקראקא שבאמתחתו שכנה ההצעה היקרה ביותר, הכלה הצנועה מירל בתו של סוחר התבואה הגדול שלום שכנא מקראקא. היקף נכסיו של שלום שכנא התקרב בממדיו לזה של ר' מנשה ושני הגבירים גמרו בדעתם כי אין הצעה מתאימה יותר.

זמן החתונה הוגבל לשנה אחת ובתוך הזמן מתי שיתרצו שני הצדדים. פולין היהודית כולה המתינה בנשימה עצורה לחתונה העשירה והגדולה שבדאי ידובר בה שנים רבות. "כסף הולך אצל כסף" הפטירו הבריות, "אלא עם מי ישתדך היערן המיליונר, שמא עם בתו של מוטל הסנדלר?"...

כמכת ברק בליל עלטה הייתה בפולין השמועה המזעזעת על ביטול השידוך שבין שני הגבירים האדירים. תחילה הוכחשה השמועה, אולם הזמן שעבר בלא שמש של סימן ותכונה לחתונה בעלת היקף גדול העומדת להיערך בקרוב, נתן משנה תוקף לידיעה הנוראה על פירוק החבילה. כעבור ימים אחדים נודעה גם הסיבה לפירוק השידוך. שלום שכנא ברח מביתו לאחר שפשט רגל וכל רכושו התמשכן לבעלי חובותיו, מכל עושרו האגדי לא נותרו אלא זנבות אודים עשנים, אשתו וילדיו נותרו דלים ורשים והכלה מירל לא יכלה להביא עימה כנדוניה אפילו מאה זלוטי.

השידוך התפרק כמאליו. אלא שר' מנשה היערן ובנו החתן כתריאל לא נותרו בודדים יותר מימים יומיים. שוב החלו השדכנים להקיף את ביתו כנחילי דבורים. אשרי מי שמזלו לא בגד בו. שכל עוד הממון מצוי בכיסך, חברים רבים לך, אינך בודד בעולם והכל שוחרים את חברתך. את

ואכריז בקול גדול, "פלוגית בת שלום שכנא סוחר התבואה מקראקא, אני מבקש את סליחתך..." וכלום אז אמצא אותה?!" החוזה מלובלין ענה ואמר, "בעוד שלוש שבועות יתקיים היריד בעיר באלטה. סע איפוא לבאלטה ושמה תשאל על פלוגית בת פלוגי, מוכרת סלסילות קט, וכאשר תמצא אותה תבקש ממנה מחילה על עזיבת השידוך."

כתריאל עזב את כל מסחריו. הוא פרש מתוכנית נסיעתו המקורית והרחיק לנדוד עד העיר באלטה. מרוב זריזותו הגיע אל העירה שלושה ימים קודם שהחל היריד. השתקע באכסניה נאותה והחל משוטט מיום המחרת בכרך השוק שמא תקדים גם סוחרת הקש ותתיצב ביריד טרם זמנו...

את כשלונו במציאת הסוחרת בימים שקדמו ליריד תלה בזריזותו היתירה. אבל כשעבר היום השלישי ליריד וכתריאל עדיין סבב סחור סחור בין הסוחרים והדוכנים כשיכור, לא ידע את נפשו מרוב מבוכה ודאגה. תינח שראו אותו רבים ממכיריו ומיודעיו הסוחרים, תינח שהתחמק מהם ומשאלותיהם בתירוצים שונים ומשונים, תינח שרבים מן הסוחרים והקונים חשבו שאיננו שפוי בדעתו.

את יסורי ההשפלה הקשים והנדודים היה מוכן כתריאל לקבל באהבה. ממרום מעמדו כאחד מגדולי השועים והנגידים נקלע שלא בטובתו למעמד של טרדן מוזר ההולך סביב סביב ושואל על פלוגית מירל סוחרת סלסילות קט, בתו של שלום שכנא מקראקא, העשיר פושט הרגל...

"כפרת עוונות" מילמל כתריאל כל העת, "אך מה יועילו לי כל הבזיונות, אם לא אמצא את כלתי לשעבר ואבקש ממנה מחילה?"

ביום השלישי, לעת נעילת היריד כשנטו צללי ערב, היה כתריאל על סף יאוש. רגליו דאבו מרוב הליכה והוא רצה לשבת לפוש מעט. בעיפותו קרס וצנח לצד הדרך ושתי דמעות של צער וכאב זלגו מעיניו.

במר נפשו לא הבחין כיצד עלתה חשרת עבים שחורה מפאת מערב. השמים המאדימים מנוגה השמש השוקעת השחירו ברגעים ספורים, לפתע הבריק ברק גדול ואחריו היכה רעם אדיר ברעש עז ומיד נפתחו ארובות השמים וגשם סוחף ניתן ארצה. כתריאל התנער ורץ לחפש את המחסה הקרוב ביותר. בבהילותו כי רבה לא דקדק בצעדיו וכיון שראה חנות אחת פתוחה לא היסס הרבה ומיד זינק אל תוכה.

בחנות עמדו שתי נשים שדברו ביניהן. המוכרת הראתה לרעותה סלסילת קט גדולה ויפה ושבה את חוזקה. ליד פתח החנות עמד כתריאל, אוזניו כרויות לקולו של המטר הסוחף, הוא רצה להמלט מהחנות ברגע בו יכלא הגשם מן השמים. לפתע שמעו אוזניו את קולה של המוכרת: "את רואה את האיש העומד ליד הפתח? רוצה הוא לברוח החוצה. פעם אחת כבר ברח ממני ועזב אותי לנפשי ועתה רוצה הוא לברוח בשנית..."

כתריאל הסב את ראשו אל תוך החנות. "האם דיברת אלי?" שאל בלב הולם.

"בודאי" ענתה האשה בחיוך, "האם לא תכיר את מירל, כלתך לשעבר, הכלה שביישת והשארת אותה לנפשה ללא מילת הסבר, התנצלות, או בקשת מחילה?"

כתריאל התקרב אט אט אל פנים החנות, פניו סמוקות מבושה צורבת, "סלחי לי" התחנן לפניה, "האמיני לי כי אותך אני מחפש כבר שבוע ימים, בגללך באתי עד הנה."

"והיכן היית עשרים שנה?" ייסרה אותו מירל בשבט לשונה.

בראש מושפל ארצה סיפר כתריאל למירל מה עבר עליו בעשרים השנים שחלפו, וכי עירי הוא, חשוך בנים. ואיך כיוונו הצדיקים הקדושים מקוֹזְנִיץ ולובלין את צעדיו לכאן. לבקש את סליחתה, אשר היא תנאי הכרחי לביטול הגזירה. הכלה לשעבר שמעה את דבריו מתחילה ועד סוף. היא אמרה, "מוכנה אני למחול לך על הבושה והקלון שהמטת על ראשי. ברם, תנאי אחד מציבה אני לפניך. אח אחד יש לי בכפר וורבלנק, המרוחק מכאן כדי ארבע מאות פרסאות, ושרוי הוא בצרה. עליו לחתן את בתו ולרש אין כל. אם תיסע אליו ותתן לו כל מחסורו – אמחל לך."

כתריאל הסוחר קיבל את דבריה בהשלמה. למחרת אסר את מרכבתו ויצא למסעיו הלך ונסוע לוורבלנק.

חודש תמים ארכה נסיעתו. הכפר היה נידח ואיש כמעט לא שמע את שמו, אך לאחר יגיעות ובידורים עלה סוף סוף על עקבותיו. כשנכנס עם כרכרתו לעיבורי הכפר נכרו במרכבה תלאות המסע הקשה ולא נותר בה הרבה מיופיה ופארה, מפורקת ורעועה היתה, ציריה נשתחקו, גלגליה מטו ליפול, יצוליה נשברו, ואף הוא, כתריאל הסוחר הרגיש עצמו בכל רע, מפורק ורעוע כמו הכרכרה. נסיעה קשה כל כך עוד לא היתה לו מעולם, אך הוא הצדיק עליו את הדין ולחש לעצמו בכל שעה, "יסורים ממרקים".

כשעמד בפתח העיירה שאל למגוריו של יהודה, בנו של שלום שכנא מקראקא. "על יהודה החוכר אתה שואל" אמר לו אחד מהעוברים ושבים, "הריהו מתגורר בבית הקטן, בקרו צפונית מזרחית של וורבלנק".

"אם חוכר הוא מצויה הפרוטה בכיסו, מדוע איפוא מתגורר הוא בבית קטן?" תמה כתריאל בליבו.

סוסו היגע גרר בקושי את הכרכרה עד הבית הקטן.

יהודי בשנות הארבעים לחייו הקביל את פניו במאור פנים. "מאין יהודי?"

"מגיע מהיריד בבאלטה" ענה כתריאל סתומות. בעל הבית עמד על גביו, האכילו והשקהו עד ששבע כל צרכו. אדהכי והכי נתקשרה ביניהם שיחה לבבית. בתוך הדברים הבחין כתריאל כי משהו טורד את שלוותו של החוכר עד מאד, מדי פעם היה נאנח אנחה כבדה מעומק ליבו. "ר' יהודה, מדוע אתה נאנח?" שאל כתריאל בחום ליבו.

החוכר נאנח שוב, "ואם אספר לך – תוכל להושיע אותי?"

אבל כתריאל לא הניח לו, "דאגה בלב איש ישיחנה".

לאחר רגעים ספורים נתבהרה התמונה דיה, החוכר עומד להשיא את בתו, אך הנה נתרגשה עליו צרה צרורה, לאחר שלא שילם את חובו השנתי לבעל האחוזה, עמד עליו הגרף וגרשו ממנה. כך נושל מפרנסתו ואין לו פרוטה לפרוטה להשיא את בתו.

"דאגה קטנה" אמר כתריאל, "כמה צריך אתה

להשיא את בתך?"

"מאתיים אדומים".

"וכמה חובך לגרף, בעל האחוזה?"

"עוד מאתיים אדומים".

"מסכום פעוט זה אתה עושה עסק?" גיחך כתריאל, "מיד אתן לך ארבע מאות אדומים, ובלבד שלא תשכון העצבות בלבבך".

בעל הבית הביט בו כמי שנסתרה דעתו, "באת אלי ללעוג לי?" שאל בכעס עצור, "וכי לא די לי בצרתי?"

כתריאל סיפר לו כי סוחר עשיר הוא, וזה עתה נפגש בבאלטה עם אחותו מירל שצויתה עליו לחלץ את אחיה מעוניו.

עתה הסמיקו פניו של בעל הבית מחימה, "אכן נודע הדבר, לא רק שבאת ללעוג לי, אתה גם כזבן מועד, ממציא שקרים בשפע. כיצד נפגשת עם אחותי מירל, והלא כבר איננה בחיים חמש-עשרה שנה?!"

כתריאל החל מפקפק, שמא טעה בבית, או בעיירה. "האם אתה הוא ר' יהודה בנו של שלום שכנא סוחר התבואה מקראקא?"

"אמת ויציב".

"ואחותך מירל היתה מאורסת בשעתו לכתריאל, בנו של ר' מנשה היערן?"

החוכר הנהן בראשו והוסיף "כבר הייתי נשוי אז, ואת החתן מעולם לא פגשתי, אבל את העלבון לא אשכח לעולם, אחותי המנוחה לא סלחה לחתנה עד יום מותה".

"אבל אחרי מותה – מחלה", הפטיר הסוחר סתומות וידיו רועדות במורא.

"מה? השתאה יהודה."

"אני הוא החתן" התוודה כתריאל בקול חנוק, "את עונשי ספגתי, כי לילדים לא זכיתי. על פי עצת הרבי מלובלין נסעתי לבאלטה ושם פגשתי באחותך ופייסתי אותה. וזה לך העד, כיצד ידעתי איך לבוא אליך?"

מבטו של החוכר היה עמום. "מה לבשה אחותי וכיצד נראתה?" שאל בהתעוררות פתע.

כתריאל נקב בסימנים מדויקים והחוכר הצטעק בבהלה, "אמת, כך בדיוק נראתה מירל לפני שנפטרה, ובגדים אלו לבשה שבוע קודם שמתה. שמע מינה, הוריד החוזה מלובלין את אחותי מגנזי מרומים לעולם-הזה כדי שתמחל היא לך ואתה תחלץ אותי מצרתי".

על אתר נתן לו כתריאל ארבע מאות אדומים. ועוד מאה, לארווחי מילתא. ויהי בדרך חזרתו הביתה נסע ללובלין.

"מקחך עלה יפה", בישר לו החוזה בשמחה, "וזה לו האות, כי בעוד שנה תיפקד בבן זכר, זרע של קיימא".

המדור לעילוי נשמת

אמי מורתי האשה הצוה"ח

מרת שפרה וינשטוק ע"ה

אשת הגה"ח

רבי שלמה מנחם זצ"ל

בת הגה"צ המקובל

רבי חנוך חיים הכהן זצ"ל

נלב"ע י"ג מנחם-אב תשס"ה

תנצב"ה

הרה"ח המפואר ר' נתן שמעון קאפ שליט"א

הקב"ה את אברהם אשר אם יוכל איש למנות וגו', אמר להם
זו משלי הוא, אבל הוא יברך אתכם כאשר דבר לכם, ע"כ.

וכבר תמהו קמאי מהו **זו משלי**, וכי אפשר להוסיף אחר
ברכתו של השי"ת מאומה?

אלא הענין הוא דהנה השי"ת משפיע על כל ישראל שפע
ברכות והשפעות טובות, אלא שכל אדם מקבל ההשפעות
לפי מעשיו, אם האדם זוכה מקבל הכל, וחלילה אם אינו זוכה
אינו יכול לקבל ההשפעה מהשי"ת, והנה ישראל נתברכו מפי
עליון שיהיו פרים ורבים כעפר הארץ, אלא שהברכה תלויה
ועומדת במעשיהם, וזהו שאמר משה **זו משלי** - **אני מוסר**
את נפשי לגמרי עבדכם - איך געב זיעף אוועק אין גאנצן פאר
אין, שאת כל זכויותיו ומעשיו הטובים הוא נותן לכלל
ישראל, כדי שיזכו לברכה ה' מורשה, אפילו שלא יהיו בידם
מעש"ט. (דברות קדש)

אהבת ה' נותנת כח

אוהבי ד' המוחכים בבנין אריאל (כל מקדש).

יבאר בזה דהנה מה שישאל מאמינים ומצפים כל כך לבנין
בית המקדש, מאה נראה שהם אוהבי ד', כי לולא אהבתם לה'
יתברך לא היה בכוחם לחפות ולצפות עוד, אחר כל התלאות
והצרות שעברו עליהם, ורק על כל פשעים תכסה אהבה
(משלי י, יב), על כל הצרות שעברו עליהם מכסה אהבת ה'
התקועה בלבבותם. (ברכת משה)

למה הלך רבנו בט' באב לתימנים?

רביה"ק הברכת משה זיע"א היה נוהג ב'בין המצרים' לשוהות
בעיה"ק ירושלים, ובמים אלו חשו וראו עליו את חרבן הבית
ובפרט ביום צום תשעה באב עת בו לא הסיח דעתו מגלות
השכינה הקדושה.

גם בתקופה בה עדין לא התר ליהודים להיכנס בשערי העיר
העתיקה הלא רגלית בליל תשעה באב עד מקום הגבול על יד
'שער מנדלבונים' מגדל התשוקה והערצה.

לפנות בקר היה הולך ל'**תימנער הייזער**' - שכונת התימנים
שבשכונת 'מאה שערים' לומר עם התימנים בבית מדרשם את
'ספר איוב' כמנהגם לקרות אחר תפלת שחרית את **'ספר איוב'**
(אהל מועד) פסוק בפסוק.

השבת האחרונה בפולין

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל (דברים א, א). את
השבת האחרונה במדינת פולין עשה רביה"ק **רבי משה**
מלעלוב זיע"א בעיר הרבישוב, ספר זמן אחד, שהיה שם ולא
היה יכול לדחוק עצמו להיכנס לבית שנהג שם השלחנות, רק
עמד בחוץ, ומפני שהיה קולו חזק לכן שמע מרחוק שהיה
אומר, אשר נותרו חקוקים לעד בנוכחים שם וגם לדורות
הבאים עד עצם היום הזה, **אלה הדברים אשר דבר משה אל**
כל ישראל. משה הוא צדיק הדור, הדברים שאומר צדיק
הדור, נוגע לכל בני ישראל שכל אחד ואחד שמע והבין לפי
ערכו ומצבו. (לקוטי דברי דוד)

מה מעידה השמחה

ולמכיר נתתי את הגלעד (דברים ג טו)

זמני הקסיד מוהר"ר זעליג משערנצק זצ"ל אמר מה שמע
מפי רביה"ק **דוד מלעלוב זיע"א** שאמר בזה הלשון,
שהרי התורה אינה מנקדת וזאת כדי שנוכל לחדש בה
בשבועים פנים, ואומר אני, **ולמכיר נתתי בפתח, פרוש 'למכיר'**
את השי"ת, נתתי את **הגלעד**, נתתי לו את מדת השמחה
לעדות על כך שהוא מכיר את השי"ת, שהעדות למי שקרוב
אצל ה' היא מדת השמחה. (לקוטי דברי דוד)

הפשט המיוחד של ה'ברכת משה' בבחינת הוא היה אומר

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל במדבר בערבה
וגו' (א, א).

הטעם שלא האריך משה בדבריו, לפי שפירצה משה להוכיח
את ישראל, לא היה יכול לפרט, כי האחד צריך לתקן מעט
והאחר צריך לתקן יותר, לכן אמר רק דברים מועטים, וכל
אחד שמע את שהיה צריך לשמע כדי לתקן את נפשו לפי
המצב בו הוא עומד. (ברכת משה)

השפעות טובות בזכות משה רבנו

ה' א' אבותיכם יוסף ה' עליהם ככם אלף פעמים ויברך אתכם
כאשר דבר לכם. (דברים א, יא)

וברש"י הק', מהו טוב ויברך אתכם כאשר דבר לכם, אלא
אמרו לו, משה אהה נותן קצבה לברכותינו, כבר הבטיח

נערך ע"י הרה"ג רבי אהרן מרדכי גרין שליט"א - רב ומו"צ בקהילתנו הק'

א. הלכות הנוגעים לערב תשעה באב שחל בשבת.

א. נוהגים שלא ללמוד בערב תשעה באב מחצות היום ואילך אפילו כשחל בשבת, רק בדברים המותרים בתשעה באב. [רמ"א סי' תנ"ג. וכתב בשו"ת חת"ס או"ח סקנ"ו הטעם, דמה שלומד מחצות ואילך עדיין מחשבתו עליו והרהורו גביה בלילה ונכנס לאבילות בת"כ כשהוא שם, מאידך כתב הט"ז שהלומד בשבת אחר חצות לא הפסיד שכרו, וכתב המשנה ברורה שיש לסמוך על זה, והוראת בעל שבת הלוי, שלא ללמוד אלא דברים שמותר ללמוד בת"כ, מבית לוי ע' שצה, וכן מובא שנהגו הרה"ק מהר"א מבעלזא והחזון איש].

ב. מותר לומר תהילים בערב תשעה באב, כיון שאומרו דרך תחינה ובקשה. [שו"ת דברי מלכאל ח"ו סי"ב, וכך נהג החזון איש, הובא בקונטרס ההוספות לאורחות רבינו ענ"ד].

ג. אומרים אב הרחמים, ואין אומרים צדקתך. [שו"ע סימן תקנ"ט ס"א, מ"ב סימן רפד סקט"ז].

ד. ראוי לפרסם, דבסעודה שלישית אסור לאכול ולשתות אחר השקיעה. [מ"ב שם סקנ"ד].

ה. אוכל בשר ושותה יין בסעודה שלישית, ומעלה על שולחנו כסעודת שלמה בעת מלכותו. והגם שאין חיוב לאכול בשר בשבת, מי שנמנע מלאכול משום אבילות עבירה היא בידו.

ו. יש אומרים שלא יאכל סעודה שלישית עם חבריו שאינם בני ביתו, ויש אומרים דמי שנוהג בכל שבת לאכול עם חבריו כשימנע מזה הוי ליה אבילות בפרהסיא דאסור. ויכול לברך בזימון. [שו"ע ומ"ב שם סי"י, ויש שנהגו לאכול בביתם, ולא משום אבילות אלא שיוכלו לפקח על כל בני הבית שיאכלו וישתו כראוי, ולפקח על זמן היתר לבישת בגדי חול, מכ"ק אדמו"ר מזוטשקא זצ"ל, הובא בלוח דבר בעתו].

ז. לא יפשוט את בגדי שבת מעליו, ולא יחלוץ מנעליו, רק לאחר זמן צאת השבת, ויאמר תחילה "ברוך המבדיל בין קודש לחול". [רמ"א ומ"ב שם סי"ב].

ח. מותר לקחת כדורים להקלת הצום, דאינם בכלל רפואה. [הגר"מ סירוטה, וגם אין בו משום מכין משבת לחול דכל שיכול לבוא לידי חולי נחשב כמי שחלה כבר והוי כיש בו צורך שבת, הגרש"ז אויערבאך בשולחן שלמה סימן שכ"ח הע' א'].

ט. מנהג ישראל לברך בורא מאורי האש בבית הכנסת לאחר תפלת מעריב קודם אמירת איכה, ולנשים יש להזכיר לברך בבית, וידליקו את הנר רק לאחר אמירת ברוך המבדיל בין קודש לחול. [שו"ת שבת הלוי ח"ו סע"ז].

י. במוצאי שבת זו אין מברכים על הבשמים כדי למעט בתענוג. [שו"ע סימן תקנ"ג, ובשעה"צ סק"א הביא דלדעת הט"ז אין להריח בשמים בכל תשעה באב משום תענוג, ובמג"א משמע דדוקא במוצאי שבת אסור דהוי תענוג להשיב נפש יתירה].

יא. במוצאי שבת זו אין לשטוף את הכלים, ומותר לשטפם למחרת מחצות היום. [הגר"מ סירוטה, ומי שחושש מריח לא טוב וכיוצא בזה, ישתמש בשבת בכלים חד פעמיים].

יב. חולה שצריך לאכול בתשעה באב, מבדיל מיד במוצאי שבת על כוס מיץ ענבים, או על חמר מדינה כגון כוס קפה לא חם, כבכל מוצאי שבת חוץ מבשמים, ויכול להוציא בזה את כל בני ביתו. [ההוראה להבדיל על מיץ ענבים, מהגר"מ סירוטה, וכן הביא בנטיעי גבריאל מגדולי הפוסקים, מאידך שמעתי מהגר"ד רוסמן, דהורו לנשים שאין מתענות להבדיל על קפה ולא על מיץ ענבים].

יג. מעוברת ומיניקת כשאינם מתענות בתשעה באב, יבדיל להם הבעל והם ישתו הכוס, או שיבדילו הם בעצמם.

יד. קטנים יכולים לאכול בלא הבדלה, וישמעו הבדלה במוצאי התענית. [ע"פ שש"כ פס"ב סע' מה-מח, והוראת הגר"מ סירוטה].

טו. במוצאי התענית, מבדיל על כוס של יין ושותה המבדיל בעצמו, ואין מברך על הבשמים, דנפש יתירה שייך רק במוצאי שבת, ואין מברך על הנר, דזמן ברכתו רק בליל מוצאי שבת, ומי שלא בירך במוצאי שבת עד עלות השחר הפסיד הברכה. [שו"ע ומ"ב שם].

ב. דברים שמותר ללמוד בתשעה באב.

א. מגילת איכה, פירושה ומדרשה. ספר איוב. תוכחות שבספר ירמיהו, ומדלגים פסוקי הנחמה. אגדות החורבן שב"הניזקין", פרק חמישי דגיטין, ובפרק "חלק" סוף סנהדרין. פרק שלישי דמועד קטן, "ואלו מגלחין", שעוסק בדיני אבל ומנוחה. תלמוד בבלי וירושלמי סוף מסכת תענית. הלכות תשעה באב, או"ח סימן תקמ"ט - תקס"א. הלכות אבילות, יו"ד סימן שמ - תג.

ב. ספרי מוסר ויראה ועובדות מצדיקים המעוררים לבו של אדם לתשובה, ודווקא כשאינם על דרך קושיות ותירוצים בפסוקים ומאמרי חכמינו זכרונם לברכה.

ג. אמירת תהילים מותרת רק אחר חצות, ודוקא דרך בקשה, ודוקא מי שנוהג לומר כל יום. [שו"ע ומ"ב סימן תקנ"ד סע' א-ד, לוח דבר בעתו].

ד. אין אומרים ארבע פרשיות של תפילין, כשמניחים התפילין במנחה, דהלא כעת הוא רק כקורא בתורה ותלמוד תורה אסור כל היום. [מ"ב סימן תקנ"ה סק"ה, אמנם יש שנהגו לומר הארבע פרשיות].

ג. תענית תשעה באב.

א. קטנים עד גיל בר מצוה, אינם מתענים בתשעה באב אפילו תענית שעות, אמנם ראוי לחנכם שיאכלו רק מאכלים פשוטים כדי קיום הגוף. [מ"ב סימן תק"ן סק"ה, מהרש"ם בדע"ת סימן תקנ"ד סי"ו]. והוראת הגרש"ז אויערבאך, שבליילה אפשר לחנכם להתענות, דתענית לילה אינו בכלל תענית שעות, שהרי אכלו ממש לפני כן, ואם הילד רעב או צמא, אין לענותו. [שלמי מועד עת"צ].

ב. תענית תשעה באב, אין בו דין אכילה שיעורים, ומי שאסור לו להתענות, יכול לאכול כרגיל, ואינו מחויב לצמצם באכילתו, אמנם ראוי שלא לאכול מעדנים. [שו"ע סימן

תקנ"ד ס"ה, שו"ת אבני נזר או"ח סתק"מ, נשמת אברהם ח"ד סתקנ"ד סק"א בשם הגרש"ז אויערבאך, הגר"י פישר בהליכות אבן ישראל ע' שנט].

ג. חולה, אפילו אין בו סכנה, פטור מלהתענות. [שו"ע ומ"ב שם ס"ו]. וראוי לעשות בזה שאלת רב.

ד. כתב בשו"ת אבן ישראל [ח"ט סימן ס"ב או"י]: מעוברת אסורה להתענות בתשעה באב, ואין כאן דין שיעורים, כי במקום סכנה לא גזרו חז"ל. [כמו שנפסק בשו"ע סימן תקנ"ד סעיף ו' דבמקום חולי לא גזרו רבנו, עכ"ל, וכן הובא בהליכות שלמה עת"ן מהגרש"ז אויערבאך, שבזמננו נהגו המורים בארץ ישראל להקל למעוברת שלא להתענות, מפני מזג אויר הקשה וחולשת הדורות, ולכמה שואלים התבטא: "אמי וזוגתי לא התענו בתשעה באב בימי עיבורי"].

ה. יולדת, עד שלושים יום אינה מתענה. ולכן יולדת שילדה בט' תמוז אינה מתענה בט' באב, כי חודש תמוז חסר, ונמצא שיום שלושים ללידתה חל בט' באב. [ערוך השולחן שם ס"ח, הליכות אבן ישראל ע"ש, חוט שני שבת ח"ד ער"ס].

ו. מניקת, מתענה בתשעה באב, ואם מרגשת חולשה, או שיש חשש שיתמעט חלבה ולא תוכל להניק, מותרת לאכול ולשתות כפי הצורך. [הליכות שלמה ע' תנא, ועיין בשע"ת שם סק"ו, ובבה"ל סימן תרי"ד מהעוברות ומיניקות].

ז. מי שהותר לו לאכול, ורוצה ליטול ידיו לסעודה, הרי זה נוטל את כל היד עד הפרק, כדין נטילת ידים לסעודה, דאין זה רחיצה של תענוג. [שש"כ פל"ט סל"א בשם הגרש"ז אויערבאך].

ד. איסור רחיצה.

א. כתב השו"ע [סימן תקנ"ז]: רחיצה אסורה בתשעה באב, בין בחמין בין בצונן, אפילו להושיט אצבעו במים אסור.

ב. רחיצה לצורך העברת לכלוך מותרת, דאינו רחיצה של תענוג, וירחץ רק לפי הצורך להעביר הכללון. [שם סי"ט].

ג. נשים המבשלות וצריכות לרחוץ המאכלים, אף דממילא רוחצת גם ידיה, מותר. [מ"ב שם].

ד. מי שהחליף טיטול לתינוק, יכול לרחוץ ידיו גם עם סבון. [שו"ת אור לציון ח"ג פכ"ט].

ה. מותר לשטוף את הפה לצורך בריאות כשיש לו מזה צער גדול. [מ"ב סי' תקס"ז סק"א, שו"ת מנחת יצחק ח"ד סק"ט].

ו. מותר להשתמש במתני מים הנקרא "בידן" לצורך נקיות הגוף לאחר שעשה צרכיו, דאינו רחיצה של תענוג. [שו"ת שבת הקהתי ח"ד סימן קסה או"ג].

ז. נטילת ידים שחרית, ולפני תפלת מנחה, והיוצא מבית הכסא, ומי שנגע ידיו במקומות המכוסים, נוטל ידיו רק עד סוף קשרי אצבעותיו. וכנהג לפני שעולה לדוכן, נוטל את ידיו עד הפרק. ונהגו במוצאי תשעה באב לפני תפלת מעריב, ליטול הידים ג' פעמים לסירוגין עד הפרק כיון שכל היום לא נטלו רק עד סוף קשרי אצבעותיו. [שו"ע שם סי"י, ופסקי תשובות שם].

ה. איסור סיכה - איפור לנשים, מריחת משחה.

ב. מותר למרוח משחה לצורך רפואה. [מבית לוי
עשצ"ח].

כתב הרמ"א [בסימן תקנה ס"ז]: וימעט אדם מכבודו ומהנאתו בתשעה באב בכל מה שאפשר. ולכן אסור לעשן בתשעה באב, ומי שדחוק לו, שמורגל בו ביותר, יש להקל לאחר חצות, בצנעא בתוך ביתו. [מ"ב ש"ס]. וכמה מגדולי הפוסקים כתבו להקל בזה גם בליל תשעה באב וביומו לאלו המעשנים לא לשם תענוג אלא לצורך בריאותם כגון לפעולות המעיים וכיוצא בזה, ודוקא בצנעא ולא בבית הכנסת בזמן אמירת הקינות שבזה מראה כאילו מסיח דעתו מן האבילות. [פסקי תשובות שם ובהע'].

א. אין לומר שלום בתשעה באב, ולעם הארץ שאינו יודע שאסור לומר שלום, נכון להודיע שבתשעה באב אסור לומר שלום, כדי שלא יבוא לשנאתו על ידי זה. [ש"ע ומ"ב סימן תקנ"ד ס"ז].

ב. כתב השו"ע [שם סכ"א]: יש מי שאומר שלא ילך ויטייל בשוק, כדי שלא יבוא לידי שחוק וקלות והתול. [והרמ"א ס"ס תקנ"ג כבר אסר דברים אלו אפילו בערב תשעה באב].

ד. והובא בספר אמרי פנחס בשם הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זיע"א: בתשעה באב, לשחוק - "איין לאך טאהן", הוא סכנת נפשות, כי כשאדם במקום המלך אזי הוא נשמר...

[לשון האמרי פנחס שם].

ונוהגים שלא לעשות מלאכה, ושלא להתעסק במסחר בתשעה באב מהלילה עד חצות היום, ונהגו להחמיר בכל מלאכה שיש בו שיהיו קצת אפילו מעשה הדיוט, אולם מלאכה שאין בו שיהיו כהדלקת הנר, או קשירה, מותרת. כל העושה מלאכה אפילו לאחר חצות שקובע עצמו למלאכה באופן שמסיח דעתו מאבילות, אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה. [שריע' רמ"א ומ"ב שם סע' כב-כד, ובסימן תקנט ס"י כתב השו"ע, ונוהגים שלא להכין צרכי הסעודה למוציא היום אלא אחר חצות היום].

א. בליל תשעה באב, וביום עד חצות, צריך לישב על הארץ כמו אבל, ויכול לישב על ספסל נמוך אם קשה לו לישב על הארץ. [שו"ע רמ"א ומו"ב סימן תקנט ס"א]. ובשם החזון איש הובא [קרא ועלי מועד פ"ח סקכ"ג] שאפשר לשבת על ספסל גבוה שלשה טפחים. [ובהליכות שלמה עתל"ו הביא דסבר הגרש"ז אויערבאך שאין צריך להקפיד שיהא הכסא נמוך מ' טפחים דלא מובא כן בפוסקים, אלא העיקר שיהא נמוך מהרגלי].

ב. מי שנוסע למרחקים למחרת תשעה באב, כיון שהוא שעת הדחק, אפשר להקל לו לכבס במוצאי תשעה באב, וכן אפשר להקל ברחיצה בעת הצורך, דמוצאי תשעה באב קל יותר מתשעת הימים. [ע"פ שו"ע, רמ"א, מ"ב ובה"ל, סימן תקנח. מבית לוי, הוראת הגר"מ סירוטה].

'אהל מועד' - לעלוב | יז

ברכת מזל טוב חמה ולקבית

לידינו הנכבד האי גברא יקרא, יקר שבערכין, מוכתר בכל מידה נכונה, פאר המעלות והמידות, ידיו רב לו בתורה וחסידות, מגזע ארליים ותרשישים, מחשובי מתפללי בית מדרשיו תפלה למשה אלעד

הרה"ג' מרדכי יהושע הלוי אשלג שליט"א
נ"ל לרבוה"ק זי"ע

בן כ"ק אדמו"ר מאשלג שליט"א
לרגל שמחת ישיוא בתו נכדתו הכלה החשובה תחי' עב"ג החתן המופלג בתו"ש ובמידות טובות עדיו לגאון ולתפארת

הבה"ח 'צחק שלמה
ה"ו
בן ידינו הנכבד האי גברא רבה, בר אוריין ובר אבהון, מוסר את עצמו למען חינוך בחורי החמד ומקרב ליבן לאביהם שבשמים מרבני לומדי בית מדרשיו בב"ב

הרה"ג' ו'חנן גומבו שליט"א
ראש ישיבת תורה לשמה' ולאביו ידינו הנכבד
הנה"ח רבי אברהם ישראל שליט"א
יה"ר שהזיווג יעלה יפה לבניו עדי עד ויזכו לרוות מהם ומכל יוצ"ח דורות ישרים ומבורכים, רוב נחת דקדושה מתוך בריות גופא ונהורא מעליא אכ"ר

שמחת החתונה א"ה ביום רביעי באולם היכלי מלכות בב"ב לידידי ומכרי אשמוח לראותכם משתתפים בשמחת, ובשמחתכם ישמח ליבי גם אני נא לראות הזמנה זו כאישית

טנא מלא ברכות

לידינו הנכבד והנעלה האי גברא יקרא, יקר שבערכין, בכיר המעש וזן הרעיון, נערץ אהוב ותביב על כל ידידי ומכרי, טוב ליבו ונפשו מי ימלא, לן ויושב באהלה של תורה, שמו הטוב הולך לפניו, העומד לימינו במסירות נפלאה בכל עת ובכל זמן, יראת ה' היא אוצרו

הרה"ח' מרדכי אריה קורנבליט שליט"א
ולאביו ידינו הנכבד מחשובי ומפארי אנ"ש

הרה"ח המפואר' י"שכר דוב שליט"א
ולוקינו ידינו הנכבד מחשובי ומפארי אנ"ש

הרה"ח המפואר' ברוך צחק שליט"א
גבאי רבות בשנים בבית מדרשיו בית ברוך ירושלים ולחמיו ידינו הנכבד

הרה"ח המפואר' יעקב לוברבו שליט"א
לרגל שמחת הולדת הבן נכדס הנ"ן יה"ר שיזכה לרוות ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה מתוך בריות גופא ונהורא מעליא

שמחת השלום וזכר בליל שב"ק בבית מדרשיו הגדול בבית שמש

לעילוי נשמות

הרה"ח המפואר' אליהו
בן הרה"ח' אברהם
יהודה זצ"ל

במלאות ה - 30 לפטירתו
נלב"ע ה' תמוז תשפ"ה
ת.נ.צ.ב.ה.

הונצח ע"י בנו ידינו הנכבד
משה ישראל טיקוצקי שליט"א
מחשובי ומפארי אנ"ש

לעילוי נשמות

האשה הצוה"ח
מרת ביילא ע"ה
בת הרה"ח
ישראל פרוכטר זצ"ל
נלב"ע ח' אב תש"ע

הונצח ע"י בנה ידינו הנכבד מחשובי ומפארי אנ"ש
משה חיים גרין שליט"א

לעילוי נשמות

האשה הצוה"ח
מרת מרים פייגא ע"ה
בת הרה"ח
י' שמואל הילמן זצ"ל
נלב"ע י"א אב תשס"א
ת.נ.צ.ב.ה.

הונצח ע"י בנה ידינו הנכבד
הרה"ג' ישראל חיים דוידוביץ שליט"א
גבאי מסור ונאמן ביתו לנאב"ד ירושלים בעל המנחת צחק צדוק"ל

לעילוי נשמות

הרה"ח' יהודה זצ"ל
בן הרה"ח' דב
בעריש בלז זצ"ל
נלב"ע יג' מנ"א תשנ"ב
ת.נ.צ.ב.ה.

ולע"נ הרה"ח
י' חנוך העניך
הלוי מבלה זצ"ל
בן הרה"ח
י' אברהם דוד הלוי זצ"ל
יג' מנ"א תשנ"ח
ת.נ.צ.ב.ה.

הונצח ע"י בנו חזנו ידינו הנכבד
מחשובי ומפארי אנ"ש
הרה"ח המפואר' אברהם ברוך בלז שליט"א

ברכת מזל טוב חמה ולקבית

לידינו הנכבד האי גברא יקרא, מוכתר בכל מידה נכונה, שמו הטוב הולך לפניו, נעים הליכות ורב תבונות, המחנך הדגול הנודע לשם ולתהילה בשדה החינוך, מקבל כל אדם בסבר פנים יפות, ידיו רב לו בתורה וחסידות, יראת ה' היא אוצרו, מחשובי לומדי ומתפללי בית מדרשיו הגדול מידי יום ביומו

הרה"ח' דוד שווארץ שליט"א
מנהל רוחני ת"ת בני משה' בית שמש

ולאביו ידינו הנכבד מחשובי ומפארי אנ"ש

הרה"ח המפואר' אלימלך שליט"א
ולחמיו ידינו הנכבד

הרה"ח המפואר' יצחק בן ציון מרקוס שליט"א
לרגל שמחת אירוסית בתו נכדתו הכלה החשובה תחי' עב"ג החתן המופלג בתו"ש ובמידות טובות עדיו לגאון ולתפארת

הבה"ח חיים בן ציון
ה"ו
בן ידינו הנכבד

הרה"ח' יעקב משה רוזנפלד שליט"א
ולאביו ידינו הנכבד

הרה"ח המפואר' אשר שליט"א
יה"ר שהזיווג יעלה יפה לבניו עדי עד ויזכו לרוות מהם ומכל יוצ"ח דורות ישרים ומבורכים, רוב נחת דקדושה מתוך בריות גופא ונהורא מעליא אכ"ר

ברכת מזל טוב חמה ולקבית

נבט ידינו הנכבד והנעלה האי גברא יקרא, יקר שבערכין, פאר המעלות והמידות, שמו הטוב הולך לפניו, יושב באהלה של תורה, יראת ה' היא אוצרו, נ"ל לרבוה"ק זי"ע

הרה"ח' מנשה קליין שליט"א
לרגל שמחת הולדת בנו

יה"ר שיזכה לרוות ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה מתוך בריות גופא ונהורא מעליא

שמחת השלום וזכר בליל שב"ק בבית אמו רח' סנהדריה המורחבת 106 קומה ב' ירושלים

הקב"ה יאמר
לכל צרותינו די!!!
בזכות שתיקתנו
כל התפילה
כל קריאת התורה
ובין גברא לגברא

שיר השירים אשר לשלמה

ברגשי כבוד ויקר ובהערכה מרובה נשגר בזה ברכותינו קדם האי גברא רבא ויקרא שמו מפארים, מגזע ארליים ותרשישים, איש האשכולות, מו"ל בכל מידה נכונה, יראת ה' היא אוצרו, ידיו רב לו בתורה וחסידות, זך הרעיון במיטב הגיון, מסר עצמו בכל נפשו ומאדו למען איש האלקים כ"ק מרן אדמו"ר זיע"א אשר החזיר לו בכפליים בעבותות אהבה, ואשר זיכרונותיו יקרים והחשובים מאשר ראה וזוהו בקדוש פנימה מעשירים ומפארים את גיליונות 'אהל מועד' תמידיו כסדרן באוצרות אשר לא יסולאו בפז

ישיכר שלמה זלמנוביץ שליט"א

בן קש"ת הנה"צ רבי אליהו זצלה"ל מגארליץ-עכו אשר זכה לקרבה יתירה מכ"ק מרן אדמו"ר זיע"א חתן כ"ק אדמו"ר מזידיטשוב זצלה"ל

לרגל שמחת אירוסית בתו הכלה החשובה תחי' עב"ג החתן המופלג בתו"ש ובמידות טובות עדיו לגאון ולתפארת

הרה"ג' מנחם זאב שליט"א

בן כ"ק הגאון הנדיק אבד"ק סקולען שליט"א

חתן כ"ק אדמו"ר מזוועהיל שליט"א

יה"ר שהזיווג יעלה יפה לבניו עדי עד ויזכו לרוות מהם ומכל יוצ"ח דורות ישרים ומבורכים, רוב נחת דקדושה מתוך בריות גופא ונהורא מעליא אכ"ר

ברכת מזל טוב חמה ולקבית

לידינו הנכבד והנעלה האי גברא יקרא, יקר שבערכין, מוכתר בכל מידה נכונה, שמו הטוב הולך לפניו, איש חי רב וחי פעיל לתורה וחסידות, יושב באהלה של תורה העומד לימינו במסירות נפלאה מידי שבוע בשבוע, ליבו פתוח כאולם לזולת, יראת ה' היא אוצרו

הרה"ח' שלמה פשקוס שליט"א
לרגל שמחת הכנס בנו

שמעון נתן נטע
נ"ו

לנועם עול תורה ומצוות ולרגל הוצאת ספרו "מקדש מעט המבואר"

יה"ר שיזכה לרוות ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה מתוך בריות גופא ונהורא מעליא

גם אני קבתי ע"ע כהוראת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א: להוסיף וכוונות

ולברך 'ברכת המזון
מתוך הסידור'
לישועת ולרפואת הכלל והפרט

נא להתפלל לרפואת הרה"ח' יוסף אביגדור בן מרים שויבא לרפ"ש במהרה בתשע"י

ניתן לקבל את הגליון בכתובת מייל: 4184052@gmail.com

© כל הזכויות שמורות למכון 'אוהל מועד', ניתן להעתיק אך ורק עם רשות מהמו"ל בטל': 052-7160388 ובלי לשנות את הסגנון כלל!!!

ואלה מסעי

די לעלובער חסידים פארן!

עיר יציאה	שעת יציאה	תחנות יציאה	כביש	טלפון נציג
בני ברק	18:00	ביהמ"ד * תחנות חסידים: בית דין, בית מדרש, בית חורבן	יהושע לייבוש	055-4163033
בית שמש קריה	18:30	ביהמ"ד הגדול * תחנות חסידים: בית דין, בית מדרש, בית חורבן	אברהם יעקב	054-3200025
אלעד	18:10	ביהמ"ד * תחנות חסידים: בית דין, בית מדרש, בית חורבן	חיים דוד דייטש	054-8433514
ביתר עילית	18:30	ביהמ"ד גבעה א * תחנות חסידים: בית דין, בית מדרש, בית חורבן	עדי מוסקס	052-3168055
מודיעין עילית	19:30	בתיאום	ישראל מיקסביץ	058-3287249
ירושלים	18:45	תחנת האגן * תחנות חסידים: בית דין, בית מדרש, בית חורבן	דוד רחובי	058-3215485
אשדוד	18:00	בתיאום	אליה קאמניץ	052-4179561
צפת	16:30	ביהמ"ד	אוריאל הלל כהן	054-8402701
חיפה	17:15	בתיאום	ישראל מרדכי	059-4163050
שאר הערים	בתיאום		דוד זיכרובי	054-8517679

אחראי הסעות יעקב יוסף טמבור 055-6738152

השבוע מבעירים את האש הלעלובאית

חניה בשפע

רכבים פרטיים דרך ימית 10, מישור אדומים

הזמנה מיזבתא היא

כל אשר בשם חסיד לעלוב יכונה מוזמן ועומד

בימים האחרונים נשלחו הזמנות הקודש לכלל אנשי שלומנו שיחיו טייערער לעלובער חסיד!
אם לא קיבלת הזמנה, פנה בבקשה בהקדם לנציגים היקרים
הרב משה דוד שוליצקי בטלפון 0527126708
או להרב משה מאיר גולדברג בטלפון 0533170515
לוודא את השתתפותך במעמד.

חשורת הוד מיוחדת תחולק לכל המשתתפים. אשרינו מה טוב חלקנו!

השבוע מבעירים את האש הלעלובאית

היו נכונים ליום החמישי

הודעות והנחיות נחוצות לקראת מעמד "דער לעלובער פלאם"

לקראת היום הנשגב, נא להקפיד על ההנחיות הבאות, כדי שנוכל
כולנו למעמד מרומם ומכובד לתפארת ממלכת בית לעלוב

דרכי הגעה וכניסה:

הכניסה לאולם אך ורק מהכניסה החיצונית למתחם O-City (אין כניסה דרך מתחם החנויות).
נא להגיע ישירות לכניסה הייעודית.

כניסה באישור אישי בלבד:

בהוראת הנהלת המעמד, הכניסה תתאפשר אך ורק למחזמים אישית.
כל משתתף יקבל כרטיס אישי עם שמו המכנה אותו לאיזור מקום ישיבה ייעודי.
לא תתאפשר כניסה למי שלא קיבל הזמנה אישית מראש.

המעמד מיועד לגברים בלבד:

האיזור מיועד לארבע המחזמים בלבד.
נשים, בחורים, ילדים ובנות - לא יוכלו להיכנס.

סדרנים והוראות ישיבה:

יש להקפיד לעבט אך ורק באיזור מקום הישיבה הייעודי שלך, כדי לשמור על סדר המעמד.
יש להישמע להוראות הסדרנים, ולהימנע מעמידה במעברים.

סדר המעמד:

7:30 פתיחת שערי המעמד בסניף דשמיא
8:15 תחילת ההתכנסות העילאית "דער לעלובער פלאם"

שידור חי לנשים לבחורי הישיבות וילדים:

שידור חי מיוחד יועבר לנשות ארש תחי, לבחורי הישיבות ולילדי תשביד, בבתי המדרש ברחבי הארץ.
(אלעד, בני ברק, ביתר עילית, בית שמש, ירושלים). השידור יחל בעודה בשעה 20:00
לפרסים מלאים בכל עיר - עקבו אחרי ההודעות בקו הקהילה המקומי או במודעות.

הזמנות אישיות:

עשינו את כל המאמצים שההזמנות היוקרתיות יגיעו ליעדן, מי שלא קיבל את ההזמנה עקב סיבות טכניות,
מתבקש לפנות למערכת 'ועד חצר הקודש' ונשתדל לשלוח לו בהקדם: 079-969-7938

אישורי הגעה:

כל אחד ואחד מתבקש לאשר את דבר הגעתו להתכנסות במערכת 'ועד חצר הקודש': 079-969-7938

לכל שאלה והתייעצות ניתן ליצור קשר במערכת
'ועד חצר הקודש': 079-969-7938

לערכונים שוטפים: במערכת 'קול לעלוב': 02-374-30-10

טייערער חסיד!
נשמח לסייע בכל פנייה או בקשה
יחידיו נחוזה בעזרה מעמד עילאי ומרומם
לכבוד ולתפארת ממלכת בית לעלוב